NAAR PORT NATAL.

DE Snel-zeilende, geregelde Vaarder "*ROSEBUD*," J. MURISON, Bevelhebber, is nu gereed Vracht intenemen naar bovengemelde Haven, en zal onmiddelyk zee kiezen.—Voor Vracht of Passagie vervoege men zich by

HAMILTON ROSS & Co.

BINNEN-VERKOOPING.

OP DONDERDAG MORGEN,

ZAL aan de Vendu-Kamers van de Heeren BLORE & BARTMAN, worden verkocht, een groot assortement FYNE en FANCY GOEDEREN, zonder de minste Reserve.

27 Augustus 1844.

Aan Wolteelers.

DE Ondergeteekenden zyn genegen, op zeer billyke voorwaarden geld voorteschieten op WOL, welke naar hun Londonsch Koopmanshuis zal worden afgescheept.

VENNING, BUSK & Co.

OP MAANDAG den 9 SEPTEMBER, onmiddelyk na den verkoop van Perceel 3 van het Eigendom van den Heer KLINCK, zal worden verkocht, een groote Tuin, achter en belendende aan bovengemeld Perceel.

Konditien zyn te vernemen by de Afslagers

GEBROEDERS DENEYS & Co. Heerengracht.

Aan Stads- en Buitenhandelaars.

THOMSON, WATSON & Co.

BIEDEN TE KOOP

Aan hunne Pakhuizen op de Heerengracht,

EEN UITGEBREIDE VOORRAAD

Britsche en Fransche Manufacturen,

TEGEN BILLYKE PRYZEN.

No. 13, Heerengracht.

COMMISSARIAAT.

Leverantie van Versch Vleesch ten gebruike van H. M. Troepen.

GEEN genoegzaam aanbod ontvangen zynde voor bovengemelde Leverantie, overeenkomstig eene Advertentie van dit Bureau, gedagteekend, den 1sten dezer, zoo worden belanghebbende partyen daarnaar gerefereerd, en verder Tenders verraagd, welke ingezonden moeten worden voor 12 ure, op WOENSDAG den 28 dezer.

Tenders voor bovengemelde Leverantie zullen aangenomen worden voor een of twee jaren.

CHARLES PALMER, Adj. Com. Genl.

Commissariaats Bureau, Kaapstad,
16 Augustus 1844.

TE KOOP

BY den Ondergeteekende te Stellenbosch, tegen billyke pryzen, KOORN, GARST, HAVER, KAF en ZEMELS.—Die boven de Vyf Ponden besteedt, zal een Crediet van drie maanden hebben.

F. P. HAUBTFLEISCH, Jr.

Dorpstraat, Stellenbosch.

KENNISGEVING.

DE Ondergeteekende, Eigenaar van de Plaats GOERESOE, District Swellendam, en van de Plaatsen KLEIN VALLEI, HOTTENTOTS VALLEI en LEEUWENFONTEIN, District Stellenbosch, geeft by deze kennis, dat hy stellige bevelen heeft gegeven, alle partyen, zonder onderscheid, in regten te vervolgen, die bevonden worden te schieten of wild te dooden, en mede alle vreemd Vee naar den Schut te zenden, dat binnen der limieten van bovengemelde plaatsen gevonden wordt.

R. A. ZEEDERBERG, Junr.

Kaapstad, 26 Aug. 1844.

EMIGRATIE.

DE Ondergeteekende geeft by deze kennis, dat hy bereid is de Land-eigenaren, Huisgezinnen, en Residenten te garyven, die zich bedienen van de "Bounty" door het Gouvernement aangeboden voor den invoer van Boeren Knechts, Handwerkalieden en Huisbedienden.

Vormen van aanzoek voor "Bounty" met het noodige narigt, voorzien, zonder eenige extra kosten.

Westelyke Emigratie Bureau,
22, Langemarkstraat, Kaapstad.

W. N. FRUSHARD.

FRANSCHE

BANKETBAKKERY.

DE PARYSSCHE BANKETBAKKER zynen dank betuigende voor de talryke loftuigingen, welke hy dagelyks van het publiek ontvangt, gevoelt het als zynen pligt te melden, dat door de nieuwigheid en smakelykheid zyner baksels, by meer en meer om de publieke gunst zal wedyveren, ten einde daardoor deszelfs goedkeuring te verdienen, en die angstvalligheid welke aan den dag gelegd wordt om dit geheel nieuw Etablissement aantemoedigen.—Aan zynen Winkel kan aan de aller-kiesche smaak worden voldaan, en alle soorten van Suiker-waren en Gebak voor een wel toebereide Tafel noodig, kunnen aldaar worden bekomen. Het publiek is reeds instaat gesteld geworden te oordeelen dat de pryzen zoo matig zyn, dat dezelve voor alle klassen verkrygbaar zyn.—Hy is thans gereed zyne bezigheid verder uittebreiden om daardoor niet alleen aan het dagelyks vertier te voldoen, maar ook aan alle bevelen in de Stad, Buiten, of voor exportatie. Binnen een korten tyd zullen lysten worden gepubliceerd, van de waren van zyn Etablissement waar de groote verscheidenheid van alle soorten van Banket verwondering zullen baren.

J. SOUTRY.

Kaapstad, Houtstraat, No. 5, 22 Augs. 1844.

PUBLIEKE VERKOOPING.

MEJUFV. de Wed. WILLEM RUDOLF BASSON, Jz. zal op DINGSDAG den 3 dag der aanst. maand SEPTEMBER, op de plaats zelve, publiek doen verkoopen, al de tot haar en baren overledenen mans, gemeenschappelyken boedel behoorende vaste en losse Goederen, bestaande in:—

Zeker stuk eeuwigdurend Erfpachtland, gelegen aan de Groote Bergrivier, in het Zwartland, distrikt Stellenbosch, ter grootte van 993 morgen en 120 kwadraat roeden, en zynde de voormalige Leeningsplaats genaamd "Vogelstruis drift," thans bezaaid met 13 mudden Graan, eene voordeelige opbrengst beloovende.

Voorts 9 Paarden, 19 Trekossen, 8 Aanteelbeesten, Schapen en Bokken, eenige Varkens, 2 Wagens, 1 Kar, 1 nieuwe onbeslagen Paardenwagen, Ploegen, Tuigen, Jukken met toebehooren, allerlei soorten van Smids- en Timmermansgereedschappen, te veel om afzonderlyk te worden bekend gesteld, 1 goede Handmolen, allerlei soorten van Huisraad en hetgeen verder ten dage der verkooping zal worden aangeboden.

Voor verdere byzonderheden aangaande het Vastgoed, vervoege men zich by de Weduwe op de plaats zelf.

Malmesbury, 7 Augustus 1844.

J. W. MOORREES.

Uitgegeven te No. 92, Wolestraat, Kaapstad, elken Dingsdag en Vryday Ochtend, en met de eerstkomende post naar de Buiten Districten verzonden.

Termen: In de stad per jaar Rds. 22; per kwartaal Rds. 5: 4.—In de Buiten Districten voor de twee nommers in derzelver geheel Rds. 28 per jaar; per kwartaal Rds. 7; doch waar al de stoffe van de Dingsdags Courant (in eene taal) by wyze van Supplement tot de Vrydags Courant wordt begeerd, Rds. 22 per jaar of Rds. 5: 4, per kwartaal.

Published at No. 92, Wale-street, Cape Town, every Tuesday and Friday Morning, and dispatched to the Country Districts by the first passing post.

Terms: in Town Rds. 22 per Annum; per Quarter, Rds. 5: 4.—In the Country, (for the two Papers) Rds. 28 per Annum; per Quarter, Rds. 7; but where the whole of the matter of Tuesday's Paper (in one language) by way of Supplement to the Friday's Paper, is preferred, Rds. 22 per Annum, or Rds. 5: 4: per Quarter.

De Zuid-Afrikaan.

[*Tros Tyriusque mihi nullo discrimine agetur.*—VIRGIL.]

DEEL XV. DINGSDAG DEN 27 AUGUSTUS 1844 No. 913

Municipaal Berigt.

PRIVATE WATERLEIDINGEN.

Uittrekzel uit de Municipale Regulatien, als gepubliceerd in de *Gouvernements Courant* van 30 December 1842.

INDIEN het bedragen van Verponding (voor PRIVATE WATERLEIDINGEN,) niet behoorlyk zal betaald zyn aan den Trezorier, in de maand February, of zoo spoedig daarna zal gevorderd worden, zullen de Commissarissen van de Kaapstads Municipaliteit geauthoriseerd zyn het Water te sluiten of geheel aftesnyden van zoodanige Private Waterleidingen als zy noodig zullen oordeelen.

In de termen van de bovenstaande Regulatie requireren de de Commissarissen by deze alle Personen die Private Waterleidingen hebben, de Verponding daarop te betalen voor of op den 31sten dezer, daar de bovenstaande Regulatie anders in werking zal gebragt worden.

Op last van Commissarissen,
P. J. DENYSSEN, Sec.

Municipaal Kantoor, den 8 Aug. 1844.

Kaapsche Wyn en Spiritus Prys Beker.

Kaap de Goede Hoop Landbouwkundig Genootschap.

WORDT by deze narigt gegeven, dat eene Algemeene Byeenkomst der Leden van het Kaap de Goede Hoop Landbouwkundig Genootschap, gehouden zal worden in de Koopmans Beurs, Kaapstad, op ZATURDAG den 7de September, ten 12 ure 's Middags, ten einde de "Kaapsche Wyn-Beker" en Spiritus Beker" toetewyzen, waarvoor onder de voorwaarden van het volgende Prospectus, zullen worden gewedyverd:—

PROSPECTUS

WAAROP het Kaap de Goede Hoop Landbouwkundig Genootschap, een Zilveren Beker zal toewyzen, genaamd

"DE KAAPSCHE WYN-BEKER,"

ter waarde van £25, voor de beste proef Wyn, de opbrengst dezer Kolonie:—

I. De wyn te worden gemaakt van de gewone Groendruif, het voortbrengsel van den Mededinger.

II. Elk proefje te bevatten ten minsten van 6 bottels tot een halfaam, vergezeld van een certifikaat van twee respectabele buren, dat gene mindere hoeveelheid dan tien leggers van dezelfde kwaliteit van Wyn in bezit van den Mededinger is.

III. De proefjes zullen mede vergezeld moeten gaan van eenen brief geteekend door den Mededinger, en de volgende opgaaf bevattende:—

1. Dat de Wyn de opbrengst van zyne eigene plaats is.
2. Dat hy in zyn bezit heeft tien leggers van dezelfde kwaliteit als het proefje.
3. Of zyn Wyngaard tegen over de morgen of middag zon gelegen is.
4. De aard van den grond waarop de Wyngaard geplant is; of heuvel, of vallei, of af hellend.
5. Hoe ver de Wynstokken van elkander geplant zyn.
6. De ouderdom der Wynstokken.
7. Of de Wynstokken bewaterd zyn.
8. Wanneer dezelve het laatst bemest zyn en hoe?
9. Of de Wyngaard gedolfd of gespit is, of beiden.
10. Of de bladeren der Wynstokken afgetrokken zyn voordat de druiven gesneden zyn.
11. Op welk uur van den dag de druiven geplukt zyn geworden, en hoedanig de gesteldheid van het weer was.
12. De graad van rypheid der Druiven toen dezelve geplukt zyn.
13. De evenredigheid van roode en witte Groen-Druif, welke gebruikt zyn.
14. Of men de doppen en stengels met het sap heeft laten gisten.
15. De tyd welke men het in de gestkuip gelaten heeft.
16. Of de gestkuip gedurende de gesting digt was of open?
17. Of gekookte most er by gevoegd is geworden. Zoo ja, in welke evenredigheid en wanneer.
18. Hoe dikwerf overgestookt.
19. Welke hoeveelheid Spiritus, van het sap van den Druif gemaakt, daarby is gevoegd geworden.
20. Welke verdere informatie zy te geven hebben.

IV. Elk proefje zal een merk of opschrift op de bottels of het vat moeten hebben, overeenkomende met een gelyk merk of opschrift, op den omslag van den bygaanden brief, en (aan den Secretaris gerigt) naar de Koopmans Beurs gezonden en aldaar afgeleverd worden voor of op Woensdag den 4 September dien datum zullen er geene worden ontvangen.

V. De beoordeellaars om over het beste proefje te beslissen, zullen door het Genootschap worden aangesteld, en volgens hunne toewyzing zal de Beker aan den slagenden Mededinger door het Genootschap worden toegewezen in de algemeene byeenkomst, te worden gehouden, op Zaturdag, den 7den September aanst.

VI. De slagende Mededinger zal verpligt zyn aan den Secretaris van het Genootschap te overhandigen den aan hem in het vorig jaar toegewezen Beker, op den eersten Donderdag van September in elk jaar, ten einde aan den op nieuw slagenden Mededinger te worden overhandigd, maar hy zal den uitsluitelyken eigenaar van den Beker worden, na dezelve drie achtereenvolgende jaren gekregen te hebben.

VII. Nadat de Beker zal zyn toegewezen, zal het Genootschap het regt hebben alle brieven van de Mededingers te openen tot algemeen narigt.

PROSPECTUS.

WAAROP het Kaap de Goede Hoop Landbouwkundig Genootschap een zilveren Beker zal toewyzen, genaamd

"DE KAAPSCHE-BRANDEWYN BEKER."

ter waarde van £25, voor de beste proef, Kaapsche Brandewyn, de opbrengst dezer Kolonie:

I. De Brandewyn te worden gestookt in een gewone ketel, betzy van Druivensap, of van doppen en stengels, de opbrengst van den mededinger.

II. Elk proefje moet ten minsten van 6 bottels tot een half aam inhouden, vergezeld van een certifikaat van twee respectabele Buren, dat gene mindere hoeveelheid, dan twee leggers van deszelfde kwaliteit van Brandewyn in het bezit van den mededinger is.

III. De proefjes zullen mede vergezeld moeten gaan van eenen brief, geteekend door den Mededinger, eene opgaaf bevattende, of zoodanige Brandewyn van het sap van den Druif alleen gestookt is, of van de doppen en stengels alleen, of van beiden gezamenlyk, en welke hoeveelheid van elk;—en mede eene beschryving gevende van de wyze waarop derelve gestookt is.

IV, V, VI en VII, (als in bovengemeld Prospectus voor den Wynbeker.)

Op last het Committee,
P. VAN BREDA, Az. Hon. Sec.

Committee-Kamer, 11 July 1844.

ZUID-AFRIKAANSCHE MAATSCHAPPY VAN *Administratie en Boedelbereding.*

DE Directie van opgemelde Maatschappy in kwaliteit als Testamentaire Executeuren van wylen den Heer CHARLES ARNULPH ETIENNE BECKER, anderzins genaamd CAREL ARNOLDUS BECKER, en de Curators Bonis des Boedels van JOHANNA ELIZABETH SCHOLTZ, zyne vooroverledene Huisvrouw, zullen per publieke veiling aan den Meestbiedenden doen verkoopen, op DONDERDAG, den 29sten dezer, ter plaatse "Wolmunster," gelegen aan Rondeboschje, het gewezen verblyf van de overledenen, het geheel der kostbare Huismeubelen, aan hunnen gemeenschappelyken Boedel behoorende, bestaande in eene verscheidenheid fraaye mahony- en stinkbouten Tafels, Stoelen, Rustbanken, met paardenharen zittingen, Buffetten, Kasten, Waschtafels, Ledekanten met Behangsel, en het Beddengoed daartoe behoorende, prachtige Spiegels, Tapyten, Ottoman, Vensergordynen, Zilver, Plated, Porcelein, Glas en Staalwerk, volgens de laatste smaak, een Huisklok en Barometer, door de beste makers, verschillende koperen en yzeren Potten, Pannen, en andere Keukengereedschap, en huishoudelyke artikelen van de beste soort, maar te veel om te melden.—Alsmede, Melkery en Tuiniers Gereedschap, een goedgemaakte Phaeton (door RICHARDSON) met Tuig kompleet, een Schotsche Kar en Tuig, een goed sterk Buggy Paard, vier Koeyen van goed ras, gommelary, enz. enz.

En, op ZATURDAG den 31 dezer, ten 12 ure op den Middag, op den Stoep van den Koopmans Beurs, Tien (10) Aandeelen in de Zuid-Afrikaansche Bank, en Drie (3) Aandeelen in de Protecteur Brand en Levens Assurantie Maatschappy.

De Verkooping te Wolmunster, zal precies ten 10 ure 's Voormiddags beginnen

J. DE WET, Sec.
H. TENNANT, } Curators
GEO. HOME, } Bonis.

Kaapstad, Kerkplein No. 5, den 8 Aug. 1844.

MERINO OOIJEN & RAMMEN.

UIT DE HAND TE KOOP,

200 OOIJEN, met LAMMEN, 100 jarige OOIJEN, en 25 jarige RAMMEN.—Dezelve zyn allen van ingeroerde Ooijen afkomstig, en jaarlyks door ingevoerde Saxische Rammen verbeterd.

Bovengem. getal Ooijen kan uit 600 worden uitgezocht.

W. J. LOUW.

Groot Drakenstein, 22 Aug. 1844.

H. DRURY,

SNUIF EN TABAK WINKEL,

26, BOERENPLEIN.

Hebt gy Snuiftabak van nooden, Mondsnuif of Segaren soort.

Dan kunt gy maar binnen treden, en men dient u zoo het hoort,
Rook-Tabak kunt gy ook krygen, Knaster en ook Sint Vincent,
Uwe smaak kunt gy hier voeden, myne Snuif is wel bekend,
Reeds hoort men myn Snuif beroemen door een elk in dit land,
Yverig in myne Affaire—wordt myn Winkel meer bekant.

26 is het Nommer, dat men vindt aan myne deur,

Buitenlieden my begunsten—want myn Snuif is goed van geur,
Ook zult ge overal vernemen,—(maar het kan niet minder zyn,)
Dat gy wordt wel behandeld, op den hoek van 't Boerenplein,
Regterzyde van de Bregestraat, naast waar de Hr. RICHTER woont,
Waar men u aan den hoekmuur, ook een zeer groot bord vertoont,
Geschilderd naar behooren, waar men op geschreven ziet,
Rinsen Mixture en Seroeten—en wat men te koop u biedt,
Laten anderen pogchen, razen, myn Tabak is puik en goed.
Nog nooit kan iemand klagen, dat myn Snuif hem niet voldoet,
In de Kaapstad moet gy wezen, en dat gy niet mis en loopt,
Neem en vraag naar HENRY DRURY—waar men beste waar verkoopt.

BEKENDMAKING.

AAN Nabestaanden en Vrienden wordt bekend gemaakt, dat het den Heere God behaagd heeft, op den 13 Aug., myn geliefde Echtgenoot JOHAN DANIEL EELDERS, opteroepen uit den tyd naar zyn eeuwig Koningryk, in den ouderdom van 76 jaren, 11 maanden, en 12 dagen.

De Wed. MARIA JACOMINA EELDERS,
geb. VAN SCHALKWYK.

Bergrivier, Caledonia, 13 Aug. 1844.

OVERLEDEN, op den 22 dezer, na een ziekbed van slechts acht dagen, myne jongste dochter HELENA JOHANNA, in den ouderdom van 12 jaren, 1 maand en 16 dagen; van welk voor my zoo smartelyk verlies ik by deze kennis geef aan Nabestaanden en Vrienden.

De Weduwe J. F. PENTZ,
geb RUSSOUW.

Kaapstad, 23 Aug. 1844.

AAN CORRESPONDENTEN.

"*Een Lutheraan*," 12 Augustus 1844, verwyzen wy naar onze aanmerkingen, in ons nommer van den 16den dezer gemaakt, wegens correspondentien over de Luthersche Kerk-kwestie;—Wy herhalen nogmaals, wanneer "*Een Lutheraan*" zyne communicatie, onder zynen naam wil plaatsen, beschouwen wy ons niet geregtigd de insertie daarvan te weigeren, maar naamlooze mededeelingen wegens dat onderwerp, gevoelen wy ons niet geregtigd een plaats te verleenen.

"*Pierlala*," heeft zeer aardig en regt snaaks geschreven.—Maar weet hy wel, dat er "libel" in steekt? Dat een "brommer" een brommer is, behoeft geen betoog; wanneer dus "*Pierlala*" ons wil guarandeeren, voor eene Actie van Libel, zullen wy de plaatsing niet kunnen weigeren.

Originele Correspondentie.

AAN EENEN SCHOOLVOS & EENEN DITO JAKHALS.

Malignum
Spernere vulgus.—HORAT.

De *anonyme* schryvertjes, die zich eenen naam willen maken door geestige aanvalletjes, souden nichtelee eene uitstekende dienst bewyzen, zoo zy de ydele poging om vernuftig te schynen opgaven, en met eenvoudige redenen zeiden, wat hun op het hart ligt De bekwaamheid om treffende Satyren te schryven is slechts zeer weinige menschen gegeven, en tot die weinige behooren zy niet. Ook is hun taal niet wel

"Gevorremd voor den spot, die met de waarheid lacht.
Wier staamlary, by eenwig woordverbreken,
In 't tandgesis zich zelf niet uit dürft spreken."

Door grappig te willen zyn bereiken zy juist het tegenovergestelde van hetgeen zy wenschen. Hunne zoogenaamde *Sarkasmen* dooden niemand; ofschoon zy de andere eigenschap van *Opium* hebben, namelyk, dat zy doen geeuwen: en men hoort nooit dergelyk droomgeloei, zonder, met Madame DE STAEL, uit te geeuwen:

"Droevige boert: spotterny zonder vrolykheid!"

ANDERS

"BABEBIBOBUBY, die wonder schrandere vent
Bestroomt steeds door een' vloed van woorden ieders ooren;
't Is de arbeid van den nacht, dien hy by dag ons zendt,
En wy, wy slapen straks zoo ras wy hem slechts hooren,
Wat woudre kundigheid bezit die groote man!
Door hem wordt te eenemaal 't gebruik des tyds herschapen;
Hy waakt den ganschen nacht, opdat hy schryven kan;
En schryft hy op den dag, dan doet hy ieder slapen"

Addio, signori precettori. V. D. L.

Discant, qui frustra docent!—BRADEWARD.

Myn briefje van den 26ste ll. eindigt met een paar zinsneden, welke verklaring van noode hebben voor belanghebbenden, die zich aanstellen, als of zy dezelve niet verstaan.

"Iemand wiens hoofd en hart op de regte plaats zitten." Een Nederduitsch spreekwoord, beteekenende: een verstandig en braaf mensch. Wisten de *Anonymoi* dat niet? zoo neen; dan is 't lands geld verloren, betwelk de Hr. M..... D aan hen verdiend heeft. Hoe kunnen zy in het Nederduitsch zoo wel als Engelsch onderwys geven, zoo deze en dergelyke byzonderheden voor hen raadsels zyn.

"Naamlooze klanten en leugenaars" enz.—HEN DIA DUOIN, voor *naamlooze leugenaars*; maar men mag het naar den letter nemen, zoo men goed vindt.—Zie hier eene omschryving die de klare beteekenis nog duidelyker maakt: "Menschen, die hunne namen kwyt zyn en liegen doordien zy, van valsche naamteekeningen of naamteekens zich bedienende, den schyn der kwaadsprekendheid van zich op anderen werpen, wys ik—voorloopig—voordat ik hun myn gevoelen over het onderwys verklare, op den Duivel, die de vader en eigenaar is der leugenen—(*Evang. Joan.* Cap. VIII v. 44,) en die hun eigen' naam te pand houdt zoo lang zy verkiezen zich van zyne leugens—waartoe ook de verdichte namen behooren—te bedienen; gelyk hy in de H. Schrift voorgesteld wordt als de lyfheer zelfs van den geheelen mensch, zoo lang deze de zonde—de werken des Duivels—doet."—*Verwyzen* is niet *zenden*, maar (in de eerste beteekenis) van den eenen naar of op den anderen wyzen. Ik verwys hen, niet opdat zy zich aan hem zouden overgeven, maar opdat zy zich van hem zouden vry maken.

Lechoû beschaloom!

V. D. LINGEN.

GOUVERNEMENTS SCHOOL AAN DE PAARL.

Paarl, 8 Augustus 1844.

MYNHEER!—In het dagblad *The Cape Town Mail* van den 29 July ll., heb ik voor eenige dagen gelezen een stukje gelezen, geteekend X. Y. Z. waarin de schryver den Leeraar dezer gemeente valschelyk beschuldigt genen vriend van educatie te zyn, en dat de daling der Gouvernements School alhier daaraan toeteschryven is, enz. Nu, om X. Y. Z. te overtuigen waarom en welke de hoofd-oorzaken zyn dat de Gouvernements School onder ons geveld heeft, zal ik de volgende daadzaken opgeven:—Voor eenige maanden werd alhier de Gouvernements School door Mr. George Bremner, zonder de gewone ceremonie geopend, en tot algemeene verbazing werd er een getal van 113 kinderen op de rol ingeschreven: dit strekte gewis niet weinig tot eer der inwoners van de Paarl welke daardoor voldoende blyken van hunne genegenheid voor het onderwys aan de jeugd aan den dag legden. Wy kunnen by deze gelegenheid niet nalaten te gedenken aan den Wel-Eerwaarden en yverigen Leeraar *Albertyn*, die den Zondag voor het openen der School de ouders van den kansel aanspoorde om hunne kinderen naar de Gouvernements School te zenden—op grond dat de onderwyzer Zyn Wel Eerwaarde een prospectus had toegezonden, waarin gemeld was, dat hy (de onderwyzer) een dag in de week (Maandag) uitsluitend tot het godsdienstig onderwys zoude besteden—welke schoone klanken!! Dit, Mynheer, spoorde vele menschen aan hun kroost derwaarts te zenden. Dan, helaas! hoe en waarin bestaat dit godsdienstig onderwys? Men werd ras overtuigd dat het eerder geschikt is om de jeugdige gemoederen eene walging tegen de ware en innerlyke godsdienst, langzamerhand te doen krygen, dan hun de wegen des Heeren bekend te maken. Van hier dan ook, dat wy verzekerd hebben gehoord, dat "de Onderwyzer," niet alleen niet duldt dat in het schoolgebouw zelfs gene Catechismus of eenige andere vragen betrekkelyk godsdienstig onderwys geleerd worde—maar zoo verre is gegaan, dat hy de kinderen, onder bedreiging van allerlei straf, heeft verboden tegen de berelen hunner ouderen aan, om de wekelykse Chatechisatie by hunnen leeraar by te wonen. Gedeeltelyk is hy toen met de straf-uitoefening begonnen, en wy hebben als toen vernomen dat er ouders zyn die hunne kinderen, (en met reden) weder uit de school hebben genomen. Andere hebben hunne kinderen uitgenomen, omdat er geen orde in de school heerscht—dat de kinderen er schoon gekleed naar toe gaan—doch bemorst en besmeerd uitkomen. Terwyl sommige kinderen leeren, worden anderen toegelaten om voor de schooldeur te spelen. Getuigen de onderscheidene brieven der Ouders aan den Inspecteur General van Oproeding, de reden opgevende, waarom zy hunne kinderen uit de school hebben genomen. Bovendien maakt de Onderwyzer hoegenaamd geene zwarigheden, om zonder verlof, zoo dikwyls hy verkiest, een jagtpartytje of een ander pret bytewonen en de kinderen vacantie te geven voor acht of veertien dagen, en meer dergelyke ongeregeldheden.—Geen wonder dan dat van de 113 kinderen, schaars een getal van 20 nu in de school geronden wordt, terwyl de private scholen opgevuld zyn met 60 70 kinderen.

Zeg my, Heer Editeur, wat raad gy ons in deze netelige omstandigheden te doen?—De gemoederen zyn thans omtrent deze bezwaren zeer aan het gisten, en inderdaad, zeg my, wat zal er van het aankomend geslacht worden indien hetzelve onderwezen wordt in hoogere wetenschappen, als daar zyn de natuurkunde, de zedekunde—voor zoo verre als dezelve geleeraard wordt om daardoor slechts de eigene en genoegdoende kracht der ziel den kinderen in te scherpen, zonder dezelve te paren met de ware en zuivere Godsdienstleer onzer gezegende geloofsbelydenis.—Indien wy dus, alles in verband houdende, door eenen Telescoop in de toekomst konden zien, indien wy verwaardigd mogten worden om de gevolgen van zoodanig een onderwys in den geest te kunnen doordringen, wy zouden ons nu reeds kunnen verplaatsen in die tyden welke aanstaande zyn—en waarin de euveldaden in de tyden van eenen Robespierre en Cromwell slechts kinderspellen zullen zyn—Genoeg voor het tegenwoordige, by eene andere gelegenheid meer.

ALPHA.

29 Volle Maan ... Nieuw Maan ... 4de ... 5 Nauldagen

DE ZUID-AFRIKAAN

DAARDAG DEZER AUGUSTUS 1844.

Wy hebben in ons blad van heden overgenomen, de handelingen op de byeenkomst der grensboeren, gehouden op den 12 Augustus, en welke wy vertrouwen, dat door onze lezers met angstvalligheid en belangstelling zullen gelezen worden, als een gevoel en eene opgewektheid aantoonende, welke het Gouvernement verpligt is uit den weg te ruimen.

Het is gemakkelyk voor diegenen die ver verwyderd zyn van de tooneelen van oproer en oorlog,—wier eigendommen aan geen roofzucht, en wier leven niet aan de scherpte van de hasgulde blootgesteld zyn, de klagten van de onmiddelyke lyders met verachting te behandelen. Maar, waar het Gouvernement, dat verpligt is het leven en de eigendommen van deszelfs onderdanen te beschermen, door het aanhouden van zoodanige klagten, en berigten van verschriklyke moorden en rooveryen wordt opgewekt, kan hetselve dan langer stil blyven? Behoorde hetzelve dan langer aan die ellendige onkunde welke zoo rondborstig erkend werd in den Wetgevenden Raad—de voorkeur te geven, boven eene zekere en juiste kennis aan het grensstelsel en de daarop gegronde handelingen?

De lydende klagers aftewyzen met het antwoord "wy kunnen niets doen," is verachtelyk in een Gouvernement, dat voorwendt deszelfs onderdanen met liefde en zachtmoedigheid te regeren. Te zeggen, "wy zyn niet genoegzaam bekend met de grens aangelegenheden,"—en evenwel gelyktydig te zeggen, "wy kunnen niets doen om de regtmatige klagten uit den weg te ruimen".... Naar wat gelykt dit! Hoe kunt gy verwachten, dat zy die klagen, naar huis zullen keeren, voldaan met zulk een antwoord,—of zich overtuigd zullen gevoelen, dat het Gouvernement niets doen *kan*?

"Wy zyn niet genoegzaam bekend met het grensstelsel!" Indien, niettegenstaande het officieel narigt dat het Gouvernement van den Luit. Gouverneur op de grenzen ontvangt,—indien, niettegenstaande al de vertoogen en klagten over het onderwerp gedaan, het Gouvernement deszelfs onkunde openlyk erkent, behoorde hetzelve aldan niet zoodanig "onpartydig" narigt te zoeken waardoor hetzelve instaat kan worden gesteld den pligt van Volksbeschermers te vervullen? Behoorde het niet zoodanig onderzoek te doen als het instaat stellen kan over dingen te oordeelen zoo als dezelve werkelyk zyn; ja, behoorde men dezelve niet personeel nategaan, met het doel om den schadelyken invloed van partydige voorstellingen voortekomen, en tot een regtvaardig besluit te komen voor het belang van allen?

Wie zal dit ontkennen? Zy misschien die begeerig zyn den waren staat van zaken niet te doen bekend worden! Maar, kan "het Gouvernement" langer werkeloos en slaperig blyven, wanneer byeenkomsten, zoo als de thans gerapporteerde, gehouden worden? Wat moet het gevolg zyn van het onthutst gevoelen dat thans opgewekt is, indien men langer stil zwygt,—geen onderzoek wordt daargesteld,—of geene proeve wordt genomen om de bezwaren, zoo niet geheel, ten minste voor een gedeelte uit den weg te ruimen? Zal het Gouvernement de vreezelyke verantwoordelykheid voor de gevolgen op zich nemen?

Sir PEREGRINE MAITLAND is een al te gemoedelyk mensch, om al deze overwegingen over het hoofd te zien,—hy is veel te verstandig om geen acht te geven op de klagten welke op zulk eene opene wyze ingebragt zyn, en welke hem zullen hebben bereikt. Iets moet er gedaan worden.—Wat dan? kan hy twyfelen? Indien hy, door zich naar de grenzen te begeven en de bezwaren te onderzoeken, en na, door personeel onderzoek, bekend geworden te zyn met het grens-stelsel, de onbekwaamheid van het Gouvernement zal hebben bevonden om eenige verandering te maken, zal *hy* de voldoening smaken dat *hy* gedaan heeft wat in zyn vermogen was, en de *klagende partyen* zullen overtuigd worden dat *hy* ten minsten eene geneigdheid heeft getoond om te hooren, te onderzoeken, en hen te gemoet te komen. Indien hy, echter, na zoodanig personeel onderzoek, de middelen vindt om de lyders, in welk genen geval ook, te helpen, kan hy dan een edeler genoegen smaken, dan dat het lyden en de ellende zyner medemenschen, en vooral diergenen wier leven en eigendom hy, als de Verteegenwoordiger van de Souverein, verpligt is te beschermen, te hebben verzacht?

Niemand zal dwaas genoeg zyn het nemen van zoo in eens maatregelen aantebevelen, welke zy, die op de grenzen zyn, vorderen. Maar het is even belagchelyk te luisteren naar het geschreeuw in een tegenovergesteld kwartier aangeheven, "om niets te doen, en alles te laten zoo als het is." Deze zyn twee uitersten. Indien het eene geregeerd wordt door eene partydigheid ten voordeele van eenen byzonderen maatregel, of door eene geleetermineerdheid om een zeker stelsel optehouden; is het andere even onderworpen aan vergrooting, ontstaande uit personeele vrees en angstvalligheid.

Hoe zal de Gouverneur der Kolonie tusschen deze tegen elkander aanloopende gevoelens kunnen oordeelen, anders dan door personeel onderzoek? Hoe anders kan hy, aan het roer van dit Gouvernement, het vaartuig veilig sturen, en Scyllam en Charybdem vermyden?

De belangen der Kolonie staan in een nauw verband met de rust en vrede der grenzen. Wy, in dit gedeelte der Kolonie, hebben daarom een onmiddelyk belang in de beslissing van de grens-aangelegenheden, en smeeken Sir PEREGRINE MAITLAND langer geen personeel onderzoek uittestellen, met het doel om een einde te maken aan de aanhoudende klagten en ter voorkoming van die onafgebrokene opgewektheid onder de Grensboeren, welke uiteindelyk nadeelig moeten zyn voor de welvaart en bloei der Kolonie.

Te gelyker tyd vertrouwen wy, dat de Heer EBDEN niet langer verzuimen zal de grens-kwestie onder de overweging van den Wetgevenden Raad te brengen. Het vereischte narigt is thans verkregen door middel van dien onvermoeiden man, den Heer J. C. CHASE, van Port Elizabeth, en er kan geene oorzaak zyn tot verder uitstel.—Laat het volk op de grenzen uit die discussie te weten komen, wat hetzelve kan verwachten, of te wachten heeft.

PUBLIEKE BYEENKOMST VAN DE AFRIKAANSCHE GRENSBOEREN.

(Van onzen Rapporteur.)

Overeenkomstig de requisitie, geteekend door een aantal Afrikaansche Boeren, en overgezonden aan Zyne Edelheid den Luit.-Gouverneur op den dag der begrafenis van wylen den Heer J. H. de Lange, werd eene publieke byeenkomst gehouden op de plaats van den Heer Gert Els, aan de Koonap, omstreeks 35 mylen van Grahams-stad. Omtrent 9 ure des morgens, begonnen de boeren aantekomen, velen waarvan eenen afstand van 15 tot 18 mylen hadden moeten afleggen. Het wêer, dat het voorkomen had van regen, en de tegenwoordige rustelooze staat der grenzen, verhinderden echter velen, die anderzins deel in de handelingen zouden hebben genomen, tegenwoordig te zyn. Ten 12 ure waren omstreeks 70 Afrikaansche boeren, meest allen goed gewapend, byeen vergaderd, en namen de bezigheden eenen aanvang.

De heer J. H. de Lange, Senior,—een eerbiedwaardig oud man gebukt gaande onder de smart over het verlies van eenen geliefden en gehoorzamen zoon, die in den bloei zyns levens door de roekelooze hand van den barbaar was afgesneden,—bekleedde het Voorzitterschap.

Het antwoord van Zyne Edelheid den Luitenant Gouverneur, verlof gevende tot het houden der byeenkomst, werd zoo wel in het Hollandsch als Engelsch gelezen, en de bezigheden der byeenkomst gingen voort. De resolutien en memorie werden opgesteld, en in de Hollandsche taal voorgelezen, en de aanspraken van de onderscheidene voorstellers en ondersteuners—met uitzondering van die van den heer Bowker—werden mede in het Hollandsch gedaan. Daar deze de *eerste* publieke byeenkomst is welke door onze Afrikaansche mede-kolonisten ontworpen en doorgezet is, hebben wy het verslag hieronder gegeven:—

1ste Resolutie,—Voorgesteld door den Hr. Jan Delport, en gesecondeerd door den Heer Gert Els:—

"Dat sedert het daarstellen der bestaande Traktaten de Grensboeren in eenen gedurigen staat van vrees, alarm, en onveiligheid hebben verkeerd, ingevolge van de vermetele aanvallen op hun leven en hunne eigendommen door de Kaffer-stammen gepleegd."

De Heer J. Delport zeide, dat hy een ernstige lyder door de traktaten is geweest, velen van welker clausulen niet alleen drukkend waren voor den kolonialen boer, maar ook volkomen onuitvoerbaar. Hy zinspeelde op verschillende gevallen, de volslagene onmogelykheid aantoonende om het spoor van gestolen vee te volgen. Onder het aan hem behoorend eigendom, als nog in Kafferland, en het verlies waarvan hy zich getroosten moest, waren 12 kostbare paarden, het spoor van 5 waarvan hy achtervolgd had van de plaats waar zy gestolen zyn, tot in het water van de Katrivier, de grensscheiding tusschen Kafferland en de kolonie. Het spoor aan de Kafferland zyde der grenslinie, was uitgewischt, doordien ander vee daarover was gedreven. Hy verhaalde zyne zaak aan Sir George Napier, terwyl deze op de grenzen was, die hem vroeg welken byzonderen Kaffer hy met de diefstal zyner paarden konde beschuldigen. Hy (Delport) vroeg hierop aan den Gouverneur of hy niet voldaan had aan de voorwaarden van het traktaat, en wat hem verder te doen stond. Sir George antwoordde dat hy volgens het traktaat gehandeld had, en niets meer doen konde; maar hy kon niets voor hem doen,—en tot op heden had hy nog geene vergoeding ontvangen voor zyn zwaar verlies. Op den 26 Juny ll. stalen drie Kaffers wederom 16 stuks vee van hem; hy volgde het spoor, vergezeld door drie andere boeren, tot aan de drift van Fort Beaufort, eenen afstand van 30 mylen, waar hetzelve, als gewoonlyk door dat van ander vee was uitgewischt, en, hoewel hy by den Resident Vrederegter om hulp aanzoek deed, kon hy geene bekomen, en was verpligt zich het verlies te getroosten.

De Heer Gert Els ondersteunde de resolutie, en sprak in dezelfde klagende bewoordingen tegen de traktaten; zyne verliezen door Kaffer strooperyen waren groot, maar hy had dezelve nooit gerapporteerd, verontwaardigd zynde over de behandeling welke zyne landgenooten in soortgelyke omstandigheden hadden ondergaan, en wetende dat hy, door het vervolgen van het spoor, zyn leven in gevaar stelde. Hy was echter bereid zyne verliezen door Kaffers op de ontwyfelbaarste wyze aantetoonen. Hy had op verschillende tyden niet minder dan 49 stuks vee en 13 paarden van Kaffer dieven hernomen.

2de Resolutie,—Voorgesteld door den Heer J. D. Nel, Ouderling van de Nederduitsche Gereformeerde Kerk van Albanien, en gesecondeerd door den Heer David Roux:—

"Dat, ofschoon het de opinie van deze byeenkomst is, dat het geheel nutteloos is om Traktaten met wilde en barbaarsche volken te maken; het nogthans eene algemeen bekende waarheid is, welke deze byeenkomst onderneemt te bewyzen, dat de bestaande Traktaten met de Kaffer-opperhoofden, geduriglyk door hen geheel straffeloos zyn verbroken geworden,—terwyl geene of weinige overtredingen, door de kolonisten gepleegd, aangetoond kunnen worden, en hetgeen publiek door Sir George Napier werd gedeclareerd in den Wetgevenden Raad dezer Kolonie.—Dat, ten gevolge de onverantwoordelyke onverschilligheid welke door het Gouvernement betoond is geworden, (ofschoon door eene groote militaire magt bygestaan) omtrent den onveiligen staat der grensboeren, en de straffeloosheid met welke de vermetelste strooperyen zyn gepleegd, de Kaffers geleid zyn geworden van de eene daad van geweld tot de andere, tot dat er geene zekerheid voor leven meer bestaat, zelfs op hunne eigene plaatsen."

Het doet ons leed dat wy in dit kort verslag de aanspraak door dezen ondervindingryken, praktikalen, en respectabelen ouden grensboer (den Hr. J. D. Nel) gedaan, en wel met die ernst en nadruk welke hem zoo eigen is, geen genoegzaam regt kunnen doen wedervaren. De traktaten waren het onderwerp zyner aanmerkingen, in den loop waarvan hy vele opvallende daadzaken aanhaalde, welke de aandacht verdiende van een christelyk bestuur. Was het geene schande, vroeg hy, voor een Christen Gouvernement, traktaten te sluiten met barbaren en heidenen—en te gedogen dat deszelfs getrouwe en vreedzame onderdanen straffeloos werden geplunderd en vermoord door stammen, die verlaagd en verzonken zyn in de uiterste diepten van barbaarschheid en bygeloovig heidendom—die hunne riek dokters en regenmakers hadden—en onder wien de gewoonten van veelwyvery, besnydenis en toovery heerschten, welke zoo strydig waren met de heilige godsdienst!? Doch indien deze traktaten, hoe slecht en onuitvoerbaar zy ook zyn mogten, slechts nagekomen waren; zouden de zaken niet zoo ver gekomen zyn. Het was echter bekend, dat dezelve *niet* gehandhaafd werden tegen den Kaffer, maar alleen tegen de Kolonisten. En welke waren de beloften van de twee mannen die de traktaten maakten en ondersteunden, en hoe waren dezelve vervuld geworden?—Waar waren Sir Andries Stockenstrom en Sir George Napier *nu?* Een was in de Kaapstad, en de ander in Engeland, en de ongelukkige grensboer was in denzelfden onbeschermden staat gelaten waarin hy immer is geweest. Hy (de heer Nel) had zynen grootsten invloed aangewend om velen zyner landslieden te verhinderen de kolonie te verlaten, en het was slechts aan hem te danken dat het grootste gedeelte zyner aanhoorders nog in de kolonie was.

De Voorzitter,—Het is slechts aan u te wyten, Mynheer Nel, dat *ik*, niet jaren lang vertrokken ben. (Verscheidene anderen deden dezelfde belydenis.)

De Heer Nel vervolgde—Ik reed onder myne landslieden dag en nacht, zoo ver zelfs als de Winterberg, en hoewel dikwyls beledigingen ontmoetende, volhardde ik, en haalde velen over nog een weinig te wachten, in de hoop op verandering.—Uithoofde van den jongsten moord echter van onzen geachten en moedigen landgenoot, wiens dood wy allen zoo innig betreuren, besloten al de Afrikaansche boeren dadelyk de Kolonie te verlaten, en zich by hunne landslieden over de grenzen te voegen, die uit het land hunner geboorte gedreven zyn door hetzelfde stelsel van verdrukking waaronder wy nog lyden. Ik kwam weder tusschen beide, en, met de hulp van twee thans tegenwoordig zynde vrienden, haalde ik onze landgenooten over, nog *eene laatste* poging te doen, van welker uitslag ons lot afhangt. Hy hoopte dat iets nu gedaan zoude worden, en dat met hun leven, hun eigendom, en hunne gevoelens niet langer gespot zoude worden. Hy was een groote, zeer groote lyder geweest door de Kaffers, en was het niet van wege de hulp welke hy van de leden zyner Kerk had ontvangen, dan zoude hy en zyn huisgezin op dit oogenblik mogelyk gebrek moeten lyden.—Hy, voor zichzelven, zoude zorgen dat Sir Peregrine Maitland, behoorlyk onderrigt kreeg van de behandeling die zy ondergaan hadden, en nog ondergingen; ja, hy zoude zyne opwachting by hem maken, en hem alles vertellen, en ook bereid zyn al hetgeen hy zeide te bewyzen. Hy zoude aan Sir Peregrine Maitland de volkomene onmogelykheid aantoonen om het spoor van vee te volgen, dat misschien 100 mylen gestolen is van de grenzen der Kolonie, door een droog, gras of steenachtig land, en het levens gevaar dat daarmede vergezeld gaat. De Kaffers waren nu gewapend met geweren, de oorspronkelyke oorzaak waarvan aan de traktaten toeteschryven is. Elke grensboer was, volgens de traktaten, genoodzaakt, zynen wachter te wapenen, maar wat konde een enkel man doen tegen 30 of 40 roovers, die hem beloeren, onverwachts aanvallen, zyn geweer afnemen, en hem dan vermoorden of aan eenen boom binden. Deze waren geene ydele veronderstellingen, maar daadzaken aan hemzelven bekend, welke hem overgekomen waren, en welke hy bewyzen zoude. Hy had een Kaffer-wachter, sedert den oorlog, die hem op eenmaal 60 bokken ontroofde; eenigen tyd daarna sloeg een getrouwe Hottentot den Kaffer gade—betrapte hem terwyl hy drie of vier der bokken slagtte—en gaf hem (Nel) daarvan kennis. Toen de Kaffer dit hoorde liep hy weg; maar eenige dagen daarna keerde hy terug, en beloerde den getrouwen Hottentot, wien hy onverwachts aanviel, en op eene gruwzame wyze bykans voor het huis van hem (Nel) vermoordde. Hy (Nel) slaagde den moordenaar te vangen, en zond hem naar Fort Beaufort; maar, wat was het gevolg? Hoewel hy aan de koloniale overheid overgeleverd was, liet men den moordenaar echter toe te ontsnappen, en voor zoo ver hy wist, was hy nog op vrye voeten. Nog een zyner wachters was door de Kaffers wreedaardiglyk vermoord, en een derde gewond geworden. Het was onmogelyk dat èen man zich met goed gevolg verdedigen konde tegen eene horde gewapende barbaren. Het geweer dat hy had was de oorzaak dat men hem belaagde en vermoordde. Hy zoude bewyzen dat er voor elken gewapenden wachter altoos 30 of 40 gewapende Kafferroovers gereed waren, die er zich op toelegden zyn geweer te ontnemen. Deze waren daadzaken waarmede hy zorg dragen zoude dat Sir Peregrine Maitland bekend werd. De Hr. Nel beschreef de moeijelykheid om het spoor te volgen; en de antwoorden algemeen door de Kaffers gegeven, wanneer duidelyk tot in het Kafferland nagevolgd; en het nietswaardig Kaffer vee hetwelk de geplunderde boer genoodzaakt was als vergoeding aantenemen voor zyn eigen goed vee, na dikwyls *maanden* en zelfs *jaren* gewacht te hebben, hoewel het traktaat bepaalde dat vergoeding binnen *eene* maand moest worden gegeven. Hy zoude Sir Peregrine Maitland, by zyne aankomst op de grenzen, verzoeken eenen dag te bepalen waarop hy (Nel) een troep vee over eene zekere landstreek konde dryven, en Sir Peregrine Maitland, of een van zynen staf, die daartoe genegen mogte zyn, dan verzoeken, het spoor te volgen; en dit zoude hen eenig denkbeeld geven van hetgeen de belasterde Afrikaansche Veeboer dagelys moest verduren. De Heer Nel zeide nog veel in denzelfden geest, en vermaande zyne landslieden nog een weinig langer geduld te oefenen. Al wat hy eischte was zekerheid, en hy vertrouwde dat het Gouvernement nu de noodzakelykheid zoude inzien om hen zulks te geven.

3de Resolutie,—Voorgesteld door den Wel-Ed. Heer J. M. Bowker, Vrederegter, en gesecondeerd door den Heer C. Bezuidenhout:—

"Dat volgens het 24ste artikel der bestaande Traktaten, de Kaffer-opperhoofden zich verbonden hebben, *hun uiterste vermogen aantewenden om dieven te ontdekken en te doen straffen*,—doch zoo verre van dit te hebben volbragt, is het eene algemeen bekende waarheid, dat zy alle hindernissen in den weg hebben gelegd tot het nasporen en terugnemen van gestolen vee;—dat zy hunne magt gebruikt hebben om de dieven te verbergen; dat de strooperyen door hun volk binnen de kolonie gepleegd hen ten voordeele heeft verstrekt; daar, wanneer iemand van hun volk in hunne strooptogten binnen de kolonie gedood worden, de medepligtigen by hunne terugkomst in Kafferland, verpligt zyn een zeker getal vee aan het Opperhoofd te betalen, als eene compensatie voor den strooper die gesneuveld is; als een merkwaardig voorbeeld waarvan, het nu bewezen is, dat het voornaamste Opperhoofd, Macomo, eene boete geëischt en ontvangen heeft, als eene vergoeding voor den gedooden Kaffer, van de stroopers en moordenaars, die in Kafferland terug keerden van hunnen jongsten strooptogt in de kolonie, by welke gelegenheid de Heer De Lange, zyn leven verloor."

De Wel-Ed. Heer J. M. Bowker, Vrederegter, de 3de Resolutie voorstellende, zeide,—Broeder grensboeren. Ik verzoek uwe aandacht te vestigen op de verkeerd gerigte deelneming van het volk van Engeland, want, daar ligt de wortel van al het kwaad waarover wy klagen, en daaruit vloeit het wanbestuur voort waarover wy zoo lang en zoo bitterlyk geklaagd hebben. Ik zal beginnen met het oplezen uit de jongste en populaire uitgaven van eenige valsche, wreede, en ongegronde aantygingen tegen het karakter onzer grensboeren—menschen die juist het tegenovergestelde zyn van hetgeen zy daarin zoo ongevoelig worden voorgesteld.

In het 11de deel van *Chamber's Journal*, No. 571, zyn de volgende aanmerkingen over de Afrikaansche Boeren, en hunne gewoonten:—

"De veeboeren, ver verwyderd van den zetel van gezag en beschaving, zyn altoos lastige onderdanen geweest, zoo wel voor het Hollandsch als het Engelsch Gouvernement.—Onder voorwendsel van wild te zoeken over de grenzen der kolonie, en grasvelden voor zyn vee in drooge jaargetyden, pleegt de veeboer voorbeeldelooze wreedheden aan de vreedzame Hottentotten. Hy rydt dikwyls uit enkel om den tyd te dooden, en een lui leven aftewisselen, en het mislukt hem zelden zyn voorwerp, hetzy hy een Hottentot of wild dier zy, in een schot neer te vellen. In hunne vroegere jaren, voordat zy de onregeerbare grootte krygen, welke hen algemeen onderscheidt, brengen zy veel tyds door met de jagt van wilde beesten, maar er is nog een gruwzamer soort van jagt waaraan zy gewoon zyn. Daar velen hunner op den rand, en eenigen zelfs buiten de grenzen der kolonie woonachtig zyn, oefenen zy dikwyls eene magt uit, onafhankelyk van het Gouvernement, en voeren oorlog met de naburige inlanders, wien zy dooden, en wier vee zy weg dryven. Laatstgemelden pogen *somwylen* represailles te nemen, en dus is van de vroegste tyden der kolonie, eenen gedurigen grens-oorlog gevoerd; wegens de minste verontrusting door de Kaffers of Hottentotten zyn de veeboeren dadelyk gereed *kommandos* te verzamelen, en de inlanders aantevallen of te verdryven, met elke daarmede vergezeld gaande wreedaardigheid. In een woord, sedert de eerste vestiging tot op den jongsten Kaffer-oorlog, is de kolonie in gedurige rusteloosheid gehouden door deze Afrikaansche veeboeren. De jongste hunner uitvallen liep uit op eenen staatkundigen opstand—een ligchaam veeboeren de aandacht van het Kaapsch Gouvernement tot zich getrokken hebbende door hunne losbandige rooveryen op de naburige inlanders, namen de wyk naar Natal, om als een onafhankelyk volk aldaar te vestigen.—7 January 1843.

Chambers Journal is een der populairste en best bestuurde tydschriften; en in hun adres, gehecht aan het zevende deel, spreken zy van den toenemenden verkoop van het werk, en verklaren, dat zy, gedurende het vorig jaar (1838,) 3,552,000 vellen gedrukt hadden! Hier dus zien wy een tamelyk verspreide bevestiging van de oude beschuldiging, zoo valschelyk aangewreven, dat de boeren "menschen zyn wier harten voor medelyden onvatbaar, en wier handen met bloed bezoedeld zyn." De *Illustrated London News* meldt ook in een vroeg nommer, dat zy toen 80,000 exemplaren van hun blad verkochten, en aldus schryven *zy* aangaande onze grensboeren:—

"De boeren of Afrikaansche boeren, die de Kaffers onlangs tot inval hebben opgeruid, en uit het land verdreven hebben allen die zich by hen niet wilden voegen, zyn van een onaanminnig karakter—geplaatst in een land waar niet alleen de noodwendigheden des levens, maar bykans alle weelde door nyverheid kunnen worden verkregen. De Afrikaansche boer geeft om geen een derzelve—hoewel hy vee in overvloed heeft, maakt hy weinig gebruik van melk of boter; hy drinkt geen wyn, hoewel hy op grond woont die zeer geschikt is voor den wynbouw: hy gebruikt weinig of geen groente of wortelen; zyn pyp gaat nimmer uit zynen mond, behalve wanneer hy zyn glas brandewyn drinkt, of drie maaltyden nuttigt van vleesch doorweekt in het vet van groot-staartige schapen; de aarden vloeren wemelen van insekten; hy is bykans geduriglyk buiten de wet in afgelegene deelen der kolonie, en zich verlatende op zyn geweer als heer van zyn huis zoowel als van het distrikt, wederstaat hy somwylen straffeloos de betaling van zyne huur, of eenige andere vordering welke het regt of andere maatschappelyke gehoudenissen van hem vorderen.—Zoodanig is het wetteloos volk, enz."—Zaturdag, Feb. 18, 1843.

Aldus schryven, en aldus gelooven zy aangaande ons in Engeland, en ongelukkig heeft ons Gouvernement alhier tot dus ver bygedragen om de misleiding voltehouden, want, onder andere daadzaken tot staving hiervan, is de onnaauwkeurige bewering van Lord Stanley, dat slechts tien moorden door de Kaffers op de kolonisten gedurende een' gegeven tyd gepleegd zyn, aldus, onze over ware klagte ontkennende, dat binnen dien tyd meer dan tachtig moorden gepleegd zyn—maar, dank zy den Heer Chase, dat punt kan niet langer betwist worden, want, hy heeft uit onwederlegbare bewyzen aangetoond, dat binnen dien tyd (de laatste tien jaren) 2,469 paarden, 11,234 stuks vee, 103 moorden, en 88 zaken van aanranding met voornemen om te moorden, tegen de Kaffers aangeteekend staan; door de eene of andere omstandigheid verschenen deze dingen echter nimmer in Engelsche nieuwsbladen; maar, gelyk ik aangetoond heb, wordt het tegendeel steeds op het publiek gemoed gedrukt door publicatien van de grootste respectabiliteit, en met eene volharding welke eene betere zaak waardig is. Waaraan kan dit toegeschreven worden, en waaruit putten deze schryvers hun narigt? Ik ben verzekerd dat zy stellig gelooven hetgeen zy schryven. Zy hebben hoegenaamd geen vooroordeel tegen ons, maar zy kunnen niet helpen te gelooven wat Zendelings schryvers en hunne onmiddelyke deelgenooten gedurig in hunne ooren fluisteren. Maar, indien de Kaffers en Hottentotten alles zyn wat zy van hen maken, en de boeren zoo slecht als zy voorgesteld worden, dan behoorden zy dadelyk intezien dat zy aan het verkeerde einde van hun werk begonnen zyn, en dat het meer de bloeddorstige kolonisten dan de Kaffers zyn, die Zendelings hulp noodig hebben. Het zegt veel ten nadeele van den Zendelings geest in Engeland, dat zy de ergste verwaarloozen, en al hunne krachten aan de betere klasse wyden! Maar dit is een ernstig bezwaar, en de wortel van al het kwaad dat ons overgekomen is, want, terwyl wy in gedurige vrees en onzekerheid leven, terwyl wy dagelyks van ons eigendom beroofd worden, gelooft men werkelyk dat wy de overschreders zyn. Het is wel berekend om een mensch dol en wanhopend te maken, en de duivel zelf kon geen beter middel dan dit uitgedacht hebben. Onder zoodanige omstandigheden is het vruchteloos herstelling te verwachten. Indien onze overheden behulpzaam wilden zyn in het herstellen van den verkeerden indruk welke jegens ons verspreid is geworden, zoude zulks onze hoop op nieuw aanwakkeren, maar zoo als het met ons gelegen is, is onze zaak onherstelbaar.

Het *Times* nieuwsblad van den 28 July 1843, in een artikel over de Rebecca oploopen in Wales, en derzelver oorzaken, spreekt aldus duidelyk met betrekking tot verdrukkingen en bezwaren welke een Gouvernement niet herstellen wil:—

"Wy kunnen niet ontkennen dat wy groote deernis hebben met menschen die weigeren rustig te blyven onder zulk een zorgeloos en nalatig bestuur. Het is wel te zeggen dat zy behoorden te remonstreren, en dit moeten zy; en het is mogelyk dat zy dit gedaan hebben. Wy erkennen dat het tegenstreven van de wet misdadig is, en als zoodanig behoorde behandeld te worden. Uitval moet beteugeld worden, wanneer en hoedanig die ontstaat. Evenwel gedwongen als wy zyn door een gevoel van regt en den zamenloop van zaken, om ons aan de wet te houden, kunnen wy niet blind zyn voor de daadzaak, dat in dit ons gemengd wereldrond, onconstitutioneele vreesaanjaging van beneden, dikwyls het eenigst zigtbaar middel is om onconstitutioneele verdrukking van boven tegen te gaan."

Dit is de taal van het voornaamste nieuwsblad in Engeland. "Het is wel te remonstreren, en dit moeten zy;" en dit hebben wy gedaan tot dat de uitgestelde hoop onze harten walgelyk heeft gemaakt, en tot dat donkere wanhoop velen heeft aangegrepen, en men tot onconstitutioneele vrees-aanjaging toevlugt heeft genomen als het eenigst middel om onconstitutioneele verdrukking van ons Gouvernement te beteugelen. Maar in ons land hebben diegenen die aldus hebben gehandeld, eerst getracht dat Gouvernement en deszelfs verdrukking te ontvlugten, nadat alle remonstratie mislukt was, en nimmer zouden zy zelfs dat Gouvernement tegenstand geboden hebben, indien hetzelve hen niet halstarriglyk vervolgd had, met proclamatien en dekreten, welke uitdrukkelyk ter opruijing opgesteld waren. En behoeft men zich over dien tegenstand te verwonderen, terwyl datzelfde misselyk gevoel, datzelfde verkeerd gerigt medelyden met de ingebeelde onregten van de gekleurde klassen in vollen bloessem in Engeland bestaan, en het Gouvernement alhier volgens de dwaasheid van dat gevoelen handelt, het oor sluitende voor de behoeften en bezwaren der immer klagende grenskolonisten, wien te beschermen het deszelfs pligt en belang is; terwyl in die ezelachtige en schadelyke traktaten volhard worden, welke onze geliefde mede-kolonisten van de plaatsen dreven waarop zy geboren waren—de woningen hunner vaderen! Menschen verlaten nimmer het land hunner geboorte zonder hartverscheurende oorzaken, welke met regt de aandacht van het Gouvernement vorderden waaronder zy mogten hebben geleefd; maar wat is de poging van ons Gouvernement, met betrekking tot deze lieden geweest? Wel, om valsche, eerroovende, en leugenachtige beweringen uittebazuinen als de redenen waarom zy hunne woningen verlieten, beweringen welke hetzelve zeer wel wist dat regt goed strookten met de valsche menschlievendheid van Exeter Hall. Behoeft men zich dan te verwonderen, dat deze onze broeder-kolonisten als nog alle pogingen wederstaan, om hen terug te brengen binnen het gebied van zulk een wanbestuurd Gouvernement?

Laten de traktaten ten einde komen—laten vrede en zekerheid op onze grenzen worden daargesteld—laten moord, roof en verwoesting nagezet en gestraft worden met eene vaste hand, en dan zouden zy ons Gouvernement met vreugde toejuichen; maar al deszelfs pogingen zullen vruchteloos zyn, zoo lang zy weten dat niets gedaan wordt om het lyden hunner broederen binnen de Kolonie te verzachten. Onder de voortduring van het tegenwoordig stelsel zal het getal verhuizende boeren toenemen, en zoo ook hun afschuw en verachting van het Gouvernement dat hen noodzaakte te verhuizen. O! dat Engeland slechts te huis wilde zien.—Niets kan haar of ons schadelyker zyn dan deze onkundige en ruineerende goede voornemens; voorheen was zy tevreden de ellende aan hare eigene deur te gemoet te komen, maar het is nu de mode met innig belang te hooren naar de verhalen van wee en verdrukking in verre landen.—Alle rangen scheppen er genoegen in hunne gevoelens te doen ontbranden door verhalen van wee uit afgelegene oorden; zy worden stellig geloofd; hunne verontwaardiging wordt dus spoedig opgewekt, en hunne beursen aangezocht—het slaan van eenen barschen neger, het onregt van de Kaffer-natie, de verdrukking van de Hottentotten, zyn dingen waardoor zy hedendaags misleid worden; deze zyn de dingen waardoor hun medelyden wordt opgewekt, en welke hunne liefdadigheid inroepen; achtervolgens deze maken zy wetten met eene blinde, domme, schadelyke volharding, hunne ziekelyke verbeelding kan niet begrypen dat medelyden of deernis waardigheid, weldadig- of liefdadigheid op onze zaak inbreuk maken. Deze gewone eigenschappen van de *beschaafde menschheid* willen zy ons niet toekennen. Hierin moesten zy ons liever met vrede laten; wy hebben harten om medelyden te hebben met eenige ellende welke ook ons bestaan mogte. Zy moesten liever het oog wenden naar het armenhuis en gevangenhuis in hun eigen land, waar schuld en armoedige ellende kwynen; laten zy zien naar de achterstraten en stegen van hunne eigene ongelukkige steden; de gekleurde klassen binnen en buiten de kolonie hebben niets dat daarmede gelyk staat; onder hen bevinden zich geene arme overwerkte ellendelingen, die zich, des avonds van hun werk afgemat zynde, naar hun ellendig strooleger, schrale kost, spookachtige en half verhongerde vrouwen en kinderen begeven, om in den morgen terug te keeren naar de eentoonigheid van hunnen dagelykschen taak—zynde de eenigste afwisseling daarin, verlies van gezondheid, het armen-huis, en een vroegtydig graf. By ons bestaat niets van dit alles.—Onze nieuwsbladen zyn niet opgevuld met zinsneden gelyk de volgende:—

"Het is buiten twyfel dat de zedeloosheid door onkunde de lagere klasse op eene vreezelyke wyze omsluyert met haren zwarten en verdrietigen mantel, waardoor alleen het licht van het Christendom dringen kan, of welke de geest van opvoeding alleen uit den weg ruimen kan. De gevallen van hopelooze, hartverscheurende, wreede omstandigheden, afgeleid uit volks opgaven en statistieke nasporingen, in opzigt tot bykans elk volkryk distrikt van Engeland, en vooral in dik bevolkte steden, zyn inderdaad verschrikkelyk! De bedorvenheid van den lageren levensstand, byvoorbeeld in Manchester, verbaast het gemoed, en het wordt nog vreezelyker door de overtuiging in het gemoed dat de uitgestrekste zedeloosheid vooral onder de jongeren plaats heeft; dat de kindschheid, zonder eene straal welke ten hemel wyst, de wereld binnen treedt, als het ware gebonden en geboeid tusschen onkunde en misdaad. Het wordt voorwaar de pligt der natie dezen aanwas van ondeugd tegen te gaan; en onder de Voorzienigheid, en door een wys en yverig beleid, eenig zaad uittestrooyen, waaruit een oogst van kennis en deugd in hare plaats opwassen kan."—*Engelsch Blad*, 4 Maart 1843.

Ik zoude deze paragraaf in handen stellen van elken Zendeling in Kafferland, en hem met nadruk zeggen—"Ga naar huis!" De ondeugd die wy onder ons hebben, is veroorzaakt door verkeerd gerigte wetgeving van menschen duizende mylen van ons verwyderd, die niets van ons of de onzen weten, en zich nogtans styfhoofdiglyk met ons bemoeijen—die met verharding het oor sluiten voor hetgeen zy weten, en zich onledig houden met hetgeen zy niet weten kunnen. Kunnen zy ons geene kennis toerekenen van onze eigene zaken? en bekwaamheid om volgens die kennis te handelen? en zich wenden tot hunne eigene ellenden welke zich op zulk eene schreeuwende wyze op hen beroepen?—Chambers zegt in zyn Journaal, dat het medelyden der Britsche natie nog sterk werkt voor de West Indische negers. Zy bedenken niet dat er in hun eigen land een veel grooter aantal onbeschermde arme menschen is, met even weinig wezenlyke vryheid als de slaven van de Carabische Eilanden immer bezaten, en *die niet half zoo goed voorzien zyn* met de ruwere noodwendigheden des levens. Hoe gereed zyn wy tegen de Carolinische slaven eigenaar te ontvlammen; wy bedenken niet, want dit zoude tot ons nadeel zyn, dat deze heeren ten minste zorg dragen dat hunne arbeiders, hetzy in hunne dagen van sterkte of zwakheid, geen gebrek lyden aan hetgeen de natuur behoeft. (Deel 9, No. 452, p. 286.)—Fyn gevoelige heeren en dames in Engeland, die teemen, en schuimen, en kniezen over hetgeen zy goedvinden onze daden van verdrukking, dwingelandy en wreedheid te noemen, lezen zulke zinsneden als deze met een versteend hart. Zy zien met bedaardheid op de hen omringende ellende, maar worden aangegrepen door afschuw en medelyden over het vergroot lyden van het gekleurde volk op eenen afstand; zy vergapen zich aan en verheffen de sprekers, of koopen met drift de boeken welke daarover schryven. Hoort wat een der beste schryvers van den dag hen deswegens toeroept, en het ware te wenschen dat zy om huns eigen wille, toeluisteren wilden:—

"O anti slaverny conventie! luidklinkend, langorig Exeter Hall! maar ook in u is eene soort van ingeschapenheid tot regt, en ik zal over niets klagen—wanneer gy eens genoegzame acht hebt gegeven op den zwarten neger, zult gy dan niet uwe doffe, natte oogen openen op de zestig duizend ellendelingen in London zelve, die jaarlyks in de straten worden gedreven, om, wanneer het saizoen geeindigd is, te leven of te sterven! Of, op de door den honger ter neder geslagen, bleeke, geelkleurige "*vrye arbeiders*" in Yorkshire, en alle andere shires; die geelkleurigen verzwelgen thans al myn medelyden; indien ik twintig millioenen, met boerderyen en Neger expeditien had, dan is het aan dezen dat ik ze geven zoude. Quashee (de neger) heeft reeds voedsel en kleederen. Quashee vergaat niet van wanhoop, zoo als de geelkleurige bleeke man. Quashee, dit moet men erkennen, is tot hiertoe een soort van domkop geweest. De Koning van Hayiti, die nu *een halve eeuw* lang onderwys heeft ontvangen, schynt geen verstand te bezitten. Wel, er is in een onzer wevers, van honger stervende, meer gedachte, hart—een grooter bedragen cyferkundige wanhoop—dan in de geheele hoop Quashees."—*T. Carlyle's Post and Present.*

Laten Engelschen dit lezen; laten zy te huis omzien; laten zy in de behoeften en ellenden van diegenen die hen omringen voorzien; laten zy ophouden hunne kolonien tot wanhoop te vervoeren, door dwalende pogingen om wetten te maken voor en ten behoeve van de Quashees van Zuid Afrika, of zy zullen uiteindelyk aanleiding geven tot dat zelfde bedragen van wanhoop by den kolonist hetwelk thans onder de wevers heerscht. Hunne onkundige weldadigheid staat gelyk met stellige wreedheid. Indien de Kaffer zelfs eerlyk ware, zoude deze traktaten hem geleerd hebben te stelen; en zy zullen ons gewoon maken aan bloedvergieting. Wy moeten gewapend gaan, onze wachters moeten gewapend zyn; hetgeen vermyd konde zyn geworden door strenge en behoorlyke maatregelen, welke, hoewel dezelve in het eerst streng mogten zyn voorgekomen, uiteindelyk meer menschelykheid zoude hebben ten toon gespreid.—Hebben zy nimmer het bedragen van wreedheid berekend, hetwelk zy veroorzaken door de ydele en verkwistende poging om den slaven-handel tegen te gaan? Zy weten dat het eene erkende waarheid is, dat men eenen smokkel handel welke een zeker voordeel oplevert, niet beletten kan, want dan waagt men zoo wel leven als eigendom, en de slaven handel staat aan het hoofd van deze soort van handel. Op wien ligt de blaam dat de arme ellendelingen in snelzeilende kotters worden gescheept, ter naauwer nood plaats hebbende om hunne ligchamen te bergen, en zelden met genoegzaam kost en water. Ik zeg dat de blaam op de verkeerd gerigte menschlievendheid van Engeland rust, die, door het prys nemen van de helft der gescheept wordende Negers, een dubbel aantal van hunne woningen doet vervoeren, want de slaven markt wordt niettemin voorzien. Indien de slavenhandelaar met rust gelaten werd, dan zoude hy om zyn eigen wil de slaven in goede vaartuigen gezond ter markt brengen, en hy kon dan genoegzaam water en voedsel voor hen voeren, en slechts de helft van het aantal zoude van hunne woningen, gescheurd worden. Laat Engeland, het volk, het geld en de schepen die aldus wreedaardiglyk verspild worden, aanwenden om de door den "honger ter neder geslagen, bleeke, geelkleurige" menschen naar de kolonien te vervoeren, waar zy leven en bloeijen konden, en zy zoude hen eene weldaad bewyzen, en zichzelven en de zwarte Quashees tot zegen zyn, met wien het veel beter zoude gesteld zyn zonder haar medelyden, hetwelk voor hen eer een vloek dan een zegen is. Ik zal verder gaan: laat haar het millioen per jaar aan Zendelings Fondsen op dezelfde wyze uitleggen, en de verspreiding van het echte Christendom zoude een zeker en onvermydelyk gevolg zyn, en laat er een einde zyn aan de dweepery en het geestelyk bedrog van Zendelings invloed, welke de wereld nu meer dan eene halve eeuw hebben gewalgd met wenschen, hopen en beloften, welke, in Zuid Afrika ten minsten, niet verder zyn, dan zy in den aanvang waren.—Daarin zoude eenige wysheid zyn. Bevolkt Kafferland, en het geheel der vruchtbare en ontvolkte streken tusschen hier en Natal; millioenen der bleeken, geel-kleurigen konden daarin voedsel en eene woning vinden. Ik zoude geene bepalingen leggen op zwarte Quashee; ik zoude hem volle ruimte geven voor zyne krachten; hy zoude dan een Christen worden, indien God het aldus wilde; indien anders, dan is het te vergeefs dat de mensch zich daartegen verzet. Er was een tyd toen onze vlakten met tien duizende springbokken bedekt waren; zy zyn nu weg, en wie betreurt het? Hunne plaats is vervangen door tienduizend Merino schapen, wier wol werk geeft aan tien duizende yverige menschen; zyn zy niet beter dan de springbokken? Nogtans moet ik erkennen, dat, wanneer ik twee of drie derzelven op de ruime vlakten gadeslaat, en weet dat zy de laatsten van hun geslacht zyn, myn hart zich over hun ontfermt, en ik my bejammer, dat zoo veel schadelooze schoonheid, pracht en vlugheid van de aarde moet worden verdelgd.—

Myne gevoelens omtrent den Kaffer, zyn niet van denzelfden stempel; ik weet dat hy jaren lang geen acht heeft gegeven op den yverigen Zendeling; ik weet dat hy eens dezen distrikten heeft aangevallen en verwoest, en ik vrees hem, wetende dat hy bereid en genegen is zulks andermaal te doen; ik weet dat hy de groote hinderpaal tot alle verbetering onder ons is; ik weet dat roof en moord zyne gedachten doorzweven; en ik zie dezelve in zyn oog, en haat hem gevolgelyk. Indien ik dwaal, dan toont het aan, dat Engeland het werk aan het verkeerde einde heeft begonnen, want, men moest *my* beter geleerd hebben, voordat men den Kaffer begon te leeren, want er is meer "gedachte, hart," ja "wanhoop" in my, dan in de geheele hoop Quashees; en ik begin te denken dat ook hy, zoo wel als de springbok, plaats moet maken; en waarom niet? Is het regt dat eenige duizende roekelooze, nietswaardige barbaren gelyk de nachtmerrie op het land zitten moeten dat millioenen beschaafde menschen gelukkig onderhoud verschaffen kan? Neen, de Hemel verhoede het; en die droomers die wetten hebben gemaakt ter bescherming van de Naturellen, hebben onbedachtzaam medegewerkt tot hunnen val.

De Heer C. Bezuidenhout ondersteunde deze resolutie, en sprak op dezelfde wyze over de diefstallen der Kaffers, en het verlies dat hy door hen geleden had,—er byvoegende dat hy 245 stuks gestolen vee en paarden van Kaffer-dieven had hernomen.

De Heer P. de Lange, (zoon van den Voorzitter en broeder van den vermoorden Heer De Lange), stelde de 4de Resolutie voor, luidende als volgt:—

"Dat ofschoon de kolonisten gedrongen zyn geworden volgens de traktaten te handelen—en hun gestolen eigendom, ofschoon bekend in Kafferland te zyn, op de "Irreclaimable" Lyst werd geplaatst, omdat de sporen uitgeregend waren, of omdat de eigenaren niet in staat waren eenig ander onuitvoerbaar gedeelte der traktaten te volbrengen,—de Kaffers echter zelden of nimmer genoodzaakt zyn geworden volgens de "traktaten" te handelen."

De Heer De Lange sprak de byeenkomst met veel warmte aan. Hy zeide, dat, zoo lang geleden als hy zich herinneren kon, het gedurig geroep van het Gouvernement is geweest—vrede, vrede. Hy en zyne landgenooten hadden echter altoos in eenen staat van gedurigen oorlog geleefd, ten gevolge van de rooveryen der Kaffers, die zoo stoutmoedig waren geworden als om het land in gewapende benden te doorloopen, door een waarvan zyn geliefden ouderen broeder, die zoo algemeen betreurd werd, zyn leven had verloren. Hy hield staande dat het Gouvernement de oorzaak van dezen moord was. Hetzelve had de Kaffers toegelaten voorttegaan, tot dat er geen veiligheid van leven meer was. Hy had geduldig naar eene verandering gewacht; hy was altoos een getrouwe en gehoorzame onderdaan geweest; en hy was op dien dag aldaar verschenen, ten einde behulpzaam te zyn om aan het Gouvernement het onverdragelyk onregt voortestellen waaronder zy gebukt gingen. Hy vertrouwde dat dit beroep niet te vergeefs zoude zyn,—en dat het Gouvernement spoedig maatregelen zoude nemen om eene verandering te maken in die traktaten waaronder zy zoo veel geleden hadden, door de dieven te doen vangen en straffen,—hetgeen het gevolg zoude hebben om anderen afteschrikken, en den boer zekerheid te geven.

De heer De Lange beschreef de moeijelykheid om het spoor naar de grenzen te volgen, enz. en besloot met te zeggen—en dit op eenen toon welke beradenheid aan den dag legde, en het medelyden zyner hoorders opwekte,—dat hy geen voornemen had het gouvernement te bedreigen; noch ook bevond hy zich in eenen toestand om zulks te doen; maar dit zoude hy zeggen, en hy hoopte, dat dit ter oore van den Gouverneur zoude komen, dat hy een diergenen was die zich had doen overhalen om de kolonie niet te verlaten; noch zoude hy zulks doen, indien hy slechts eenen beteren staat van zaken op de grenzen konde te gemoet zien. Hy zoude wachten om den uitslag dier byeenkomst te zien; maar indien niets gedaan werd, zoude hy voor zichzelven dadelyk de kolonie verlaten, en hy wist dat geen een De Lange blyven zoude indien hy vertrok. Zyne landslieden konden doen zoo als zy goed dachten,—wat hem betrof, hy gaf niet om de gevolgen,—zyn broeder was vermoord geworden, en ook hy was gereed zyn eigen leven opteofferen.

De Heer G. Mynhardt, stelde de 5de Resolutie voor, als volgt:—

"Dat deze Byeenkomst met verontwaardiging en alarm het gedrag van vele Kooplieden en anderen beschouwt, die zints jaren geweren binnen deze kolonie hebben ingevoerd, voor het gebruik der Kaffers bestemd; en welke aan lage zielen worden verkocht, die, onverschillig aangaande het lever hunner mede-kolonisten, het middel zyn geweest om een' magtigen vyand aan onze eigene drempels te wapenen, en door wier werktuigelykheid, veel kostbaar leven is opgeofferd. Tot een voorbeeld is het slechts noodig aantemerken, dat waren de Kaffers met hasagaiën gewapend, de Heer J. H. de Lange in alle waarschynlykheid nog in leven zoude zyn."

De Heer Mynhardt verlangde de aandacht van het Gouvernement op deze aller-belangrykste zaak te vestigen. Hy wist wat het was sporen te volgen, en van achter de bosschen te worden beschoten. Zes Kaffers hadden by eene gelegenheid op hem gevuurd, en hy was ter naauwer nood met zyn leven vry gekomen, daar een kogel slechts eenige voeten voor hem uit in de aarde sloeg. Hy had nu een fraai dubbelde loop geweer in zyn bezit, dat hy van eenen Kaffer had gekregen, en hetwelk een ieder by hem konde komen zien. Waren de Kaffers met geene geweren voorzien geworden, dan zoude hunnen geachten landgenoot, De Lange, naar alle waarschynlykheid nog in het leven zyn geweest.

De Heer Stephanus Nel ondersteunde de Resolutie.

De Heer Rynier Els stelde de zesde Resolutie voor als volgt:—

"Dat de volgende memorie aan Zyne Excellentie den Gouverneur, Sir Peregrine Maitland, en den Wetgevenden Raad der Kolonie, worde aangenomen; en dat de Heer J. D. Nel verzocht worde dezelve over te zenden aan den Edelen Michiel van Breda, met verzoek dezelve by de eerste zitting aan den Wetgevenden Raad intedienen, en het verzoek daarvan te ondersteunen."

De heer Els zeide dat toen hy de heer Bowker de extracten uit de Engelsche nieuwsbladen hoorde voorlezen, hun karakter beschryvende, hy verontwaardigd werd. Maar de zaak overwegende, smeekte hy zyne landgenooten zich niet te doen wegslepen door beschuldigingen of vyandige gevoelens. Hunne zaak was een regtvaardige zaak, en er was een die magtiger is dan zy waren, voor wien alle harten eens zoude worden open gelegd. Hun belasteraar zoude op zynen tyd regtmatige straf ontvangen. Maar indien er eenig zoodanig persoon in de Kolonie ware, daagde hy hem uit te voorschyn te komen, indien hy durfde, en de aantygingen tegen hen gemaakt, te bewyzen.

De Heer J. J. Mynhardt ondersteunde de Resolutie.

De memorie werd gelezen, clausule na clausule, en werd, gezamenlyk met de resolutien, eenparig goedgekeurd.

Wy vernemen dat de memorie reeds door meer dan honderd boeren, meestal Afrikanen, geteekend is, en met de post van morgen naar de Kaapstad zal worden verzonden.—*C. F. Times*, 15 *Aug.*

AGENTS

FOR THIS PAPER IN THE COUNTRY DISTRICTS,

Beaufort,.....Mr. A. P. Meiring,
Caledon,.....Mr. J. J. Tesselaar.
Clan-William,.....Mr. S. J. du Toit,
Colesberg,.....Mr. James Walker,
George,.....Mr. D. Coolhaas,
Graaff-Reinet,.....Mr. B. Fincham,
Malmesbury,.....Mr. J. D. A. Freislich,
Paarl,.....Mr. J. D. Haupt,
Port Natal.....Mr. B. Poortman,
Somerset,.....Mr. C. Moller,
Stellenbosch,.....Mr. P. Korsten,
Swellendam,.....Mr. John Barry,
Tulbagh,.....Mr. H. F. de Lange Vos,
Tygerberg,.....Mr. F. Uys,
Uitenhage,.....Mr. J. Brehm,
Wellington.....Mr. J. Addey,
Worcester,.....Mr. J. Meiring.

THE

ZUID-AFRIKAAN.

CAPE TOWN, AUGUST 27, 1844.

We have copied in to day's paper, the proceedings of the Meeting of the Frontier Farmers, held at the Koonap on the 12th August, which we trust will be read with anxiety and concern, as shewing a feeling and an excitement, which it is the duty of Government to remove.

It is easy for those who are far away from the scenes of tumult or war,—whose properties are not exposed to rapacity nor their lives to the "itch of the Assegaai," to disregard the complaints of the immediate sufferers. But when the Government, who is bound to protect the lives and properties of its subjects, is aroused by a continuation of such complaints, and reports of frightful murders and depredations, can it than any longer remain silent? Ought it any longer to prefer that blessed ignorance,—which was so candidly admitted in the Legislative Council,—to a just and certain knowledge of the Frontier system and the proceedings founded thereon?

To send the suffering complainants away, with the answer, "we can do nothing," is indignant in a Government, who pretends to govern its subjects with love and moderation. To say, "we are not sufficiently acquainted with the Frontier system or Frontier affairs,"—and yet at the same time to say "we can do nothing to remove the just complaints." .... How does that look? How can you expect, that they who complain, shall go home satisfied with such an answer, or feel convinced, that Government *can* do nothing?

"We are not sufficiently acquainted with the Frontier system!" Indeed, if notwithstanding the official information which the Government receive from the Lieut. Governor on the Frontier,—if notwithstanding all the representations and complaints made on the subject, the Government professes candidly its ignorance, ought it not then to seek for that "impartial" information, which will enable them to perform the duty of rulers of a people? ought they not to make such inquiries, as will place them in a situation of judging of the things as they really are,—nay, ought they not to examine into it personally, with a view of avoiding the undue influence of partial representations, and ariving at a just decision, for the intetest of all?

Who will deny this? They perhaps who are anxious that the true state of affairs should not become known! But can "the Government" any longer remain inactive and in state of torpor, when meetings, such as have now been reported, are held? What must be the consequence of the excited feeling which has been aroused, if a longer silence is maintained, no inquiry instituted, or no trial made to remove the grievances, if not altogether, at least to some extent? Will Government take upon them the awful responsibility of the consequences?

Sir Peregrine Maitland is too consciencious a man to waive all these considerations,—he is too well minded to discard the complaints, which in so open a manner have been preferred, and which must have reached him. Something must be done. What then? Can he doubt? If by repairing to the Frontier, and inquiring into the grievances, and after having by personal inquiry become acquainted with the Frontier system, he shall have ascertained the inability of the Government to make any alteration, *he* will feel a satisfaction that *he* has done what was in his power, and the *parties complaining* will have a conviction that *he* has at least shewn a willingness to hear and inquire and relieve them. Should he, however, after such personal inquiry, find means of relieving the sufferers, in however small a degree, can he experience a nobler satisfaction, than that of having alleviated the sufferings and distress of his fellow men, and particularly of those, whose lives and properties he is called upon, as the Representative of the Sovereign, to protect?

No one can be foolish enough to *at once* recommend the adoption of measures, which they on the Frontier call for. But it is equally absurd to listen to the clamour raised from the opposite quarter, "to do nothing, and leave things as they are." These are two extremes. If the one is guided by a partiality in favor of a particular measure, or by a determination to uphold a certain system; the other is equally subject to exaggeration, arising from personal fear and anxiety.

How then will the Governor of the Colony, adjudge between these conflicting opinions, but by a personal enquiry? How otherwise can he, at the helm of this Government, safely steer the vessel, and avoid Scyllam and Charybdem?

With the peace and tranquillity of the Frontier, the interest of the whole Colony is intimately connected. We in this part of the Colony, have therefore an immediate interest in the settlement of the Frontier affairs, and we implore Sir Peregrine Maitland, no longer to delay, making a personal inquiry, with a view towards a determination of the continued complaints, and an avoidance of that constant agitation amongst the Frontier Farmers, which must in the end be detrimental to the welfare and prosperity of the Colony.

At the same time we hope Mr. Ebden will no longer postpone bringing under discussion in the Legislative Council, the Frontier question. The information required, has now been obtained, through that indefatigable individual Mr. J. C. Chase of Port Elizabeth, and there can be no reason for any further delay. Let the people on the Frontier ascertain from that discussion, what they can or may expect!

PUBLIC MEETING OF THE DUTCH FRONTIER FARMERS.

(From our Reporter.)

In accordance with the requisition signed by a number of Dutch farmers, and forwarded to His Honor the Lieut.-Governor, on the day of the funeral of the late Mr. J. H. de Lange, a Public Meeting took place on the farm of Mr. Gert Els, on the Koonap, about 35 miles from Graham's Town. About nine o'clock in the morning the farmers began to arrive, many of whom had come a distance of from 15 to 18 miles. The weather, however, which had the appearance of rain, and the present unsettled state of the Frontier, prevented many who would otherwise have taken a part in the proceedings, from attending. At 12 o'clock, about 70 Dutch farmers,—most of them well armed, were assembled,—when the proceedings commenced.

Mr. J. H. de Lange, Senr.,—a venerable old man, bent down with sorrow at the loss of a favorite and dutiful son, cut off in the prime of life by the ruthless hand of the savage—occupied the Chair.

The answer of His Honor the Lieut.-Governor, giving permission to hold the meeting, was read, both in Dutch and English, and the business of the meeting proceeded. The Resolutions and Petition were drawn up and read in the Dutch language, and the speeches of the several movers and seconders—with the exception of that of Mr. Bowker, were also made in Dutch. This being the *first* Public Meeting got up and carried through by our Dutch fellow-colonists, we have given below a translation of the various documents read to the meeting, and an *outline* of the facts brought forward by the several speakers:—

Mr. Jan Delport moved the 1st Resolution, which was to the following effect:—

"That ever since the ratification of the existing treaties, the Frontier Farmers have been kept in a constant state of fear, alarm, and insecurity, from the daring aggressions committed upon their lives and properties by the Caffer tribes."

Mr. Delport said, that he had been a severe sufferer by the treaties, many of the clauses of which were not only oppressive towards the colonial farmer, but were totally impracticable. He referred to several cases, shewing the utter impossibility, in many instances, of following up the spoor of cattle stolen, at all. Amongst the property belonging to him, still in Cafferland, and with the loss of which he had been obliged to put up, were 12 valuable horses, the spoor of 5 of which he followed from the spot from whence they were stolen into the *water* of the Kat river, the boundary between Cafferland and the colony. The spoor on the Cafferland side of the boundary was defaced by other cattle having been driven over it. He represented his case to Sir George Napier, whilst he was on the frontier, who asked him what particular Caffer he could accuse of having stolen his horses. Delport hereupon asked the Governor whether he had not complied with the terms of the treaty, and what still remained for him to do. Sir George replied that he had complied with the treaty, and could do no more; but that he could do nothing for him,—and to this day he had received no compensation for this heavy loss. Again, on the 26th June last, 3 Caffers stole 16 head of cattle from him; he followed the spoor, accompanied by three other farmers, to the drift of Fort Beaufort, a distance of 30 miles, where it was, as usual, obliterated by the spoor of other cattle, and although he applied to the Resident Justice of the Peace for assistance, he could procure none, and he was obliged to put up with the loss.

Mr. Gert Els seconded the resolution, and spoke in the same bitter strain of complaint against the treaties; his losses by Caffer depredations were large, but he had never reported them, having been disgusted at the treatment received by his countrymen under similar circumstances, and knowing that his life was endangered by following the spoor. He was prepared, however, to prove his losses by Caffers in the most satisfactory manner. He had re-captured from Caffer thieves at various times no less than 49 head of cattle and 13 horses.

Mr. J. D. Nel, Elder of the Dutch Reformed Church of Albany, moved the 2nd Resolution, as follows:—

"That, although it is the opinion of this meeting, that Treaties with savage and barbarous men are utterly useless; still it is a notorious fact, which this meeting pledges itself to prove, that the existing Treaties with the Caffer chiefs have been repeatedly violated with perfect impunity, on the part of the Caffers, whilst few or no instances of infraction on the part of the Colonists can be adduced, and which fact has been publicly recorded by Sir George Napier, in the Legislative Council of this Colony. That in consequence of the unaccountable indifference which has been manifested by the Government (though backed by a large military force) to the unprotected state of the frontier farmers, and the impunity with which the most daring aggressions have been perpetrated—the Caffers have been led on from one act of aggression to another, until there no longer remains any security for life, even on their own homesteads."

We regret that we cannot do justice in this brief report to the speech made by this experienced, practical, and respectable old frontier farmer, (Mr. J. D. Nel,) uttered with that earnestness and vigour peculiar to him. The treaties were the theme of his remarks, in the course of which he brought forward many striking facts worthy the attention of a Christian government. Was it not a disgrace, he asked, to a Christian government, to enter into treaties with barbarians and heathens,—and to suffer its loyal and peaceable subjects to be plundered and murdered with impunity by tribes sunk in the lowest depths of barbarism and superstitious heathenism,—who had their smelling doctors and rain-makers—and amongst whom prevailed the customs of plurality of wives, circumcision, and witchcraft, so repugnant to their holy religion?! But if these treaties, bad and impracticable as they are, had but been enforced, things might not have come to this pass. It was notorious, however, that they were *not* enforced against the Caffer, but only against the colonists. And what were the promises of the two men who had made and supported the treaties, and how had they been fulfilled! Where were Sir Andries Stockenstrom and Sir George Napier *now*? One was in Cape Town, and the other in England, and the unfortunate frontier farmer was left in the same unprotected state in which he had ever been. He (Mr. Nel) had used his utmost influence in preventing many of his countrymen from quitting the colony, and but for him the greater portion of those whom he was then addressing would not have been in the colony.

The Chairman,—But for you, Mr. Nel, I, for one, would have trekked years ago. [Several others made the same admission.]

Mr. Nel continued,—"I rode amongst my countrymen night and day, as far even as the Winterberg, and though often meeting with rebuffs, I persevered, and induced very many to wait a little longer, in the hopes of a change. In consequence however, of the recent murder of our esteemed and courageous countryman, whose death we all so deeply deplore, the Dutch farmers, almost to a man, resolved at once to quit the colony, and join their countrymen over the border—who have been driven from the land of their birth by the same system of oppression under which we are still suffering. I again interfered, and with the assistance of two friends now present, induced our countrymen to make *one last* effort more, on the result of which will hang our fate." He hoped something would be done now, and that their lives, their property, and their feelings would be no longer trifled with. He had been a severe, a very severe, sufferer by the Caffers, and but for the assistance received by him from the members of his church, he and his family might at the present moment be suffering from want. He, for one, would take care that Sir Peregrine Maitland was properly informed on the treatment they had received, and were still receiving; yes, he would wait upon him, and tell him everything, and what he did tell he would be prepared to prove. He would point out to Sir Peregrine Maitland the impracticability of following the spoor of cattle, stolen perhaps at a distance of 100 miles from the boundaries of the colony, through a dry, grassy, or stony country, and the risk of life attendant thereon. The Caffers were now armed with guns, the original cause of which could be traced to the treaties. Every frontier farmer was compelled, according to the treaties, to arm his herdsman, but what could a single man with a gun do against 30 or 40 robbers, who watch him, spring upon him unawares, take his gun from him, and then either murder or tie him to a tree. These were not idle suppositions, but facts within his own knowledge, which had happened to him, and which he would prove. He had a Caffer herdsman, since the war, who robbed him at one time of about 60 bucks; some time afterwards a faithful Hottentot servant watched the Caffer—caught him in the act of slaughtering three or four bucks—and gave information of the fact to him, (Nel). When the Caffer heard this, he ran off; but a few days subsequently he returned and watched the faithful Hottentot, whom he suddenly seized and barbarously murdered almost in sight of his (Nel's) house. He (Nel) succeeded in apprehending the murderer, and sent him to Fort Beaufort; but what was the sequel? The murderer, though handed over to the colonial authorities, was suffered to escape—and, for ought he knew to the contrary, was still at large. Another of his herdsmen had been barbarously murdered by Caffers, and one wounded. It was impossible for a single armed man effectually to defend himself against a host of armed savages. The very gun which he carried became the inducement to waylay and murder him. He would prove that for every armed herdsman, there were always 30 or 40 armed Caffer robbers ready, determined to have his gun. These were facts which he should take care Sir Peregrine Maitland should know. Mr. Nel described the difficulty of tracing the spoor; and the answers generally given by Caffers, when clearly traced into Cafferland; and the worthless Caffer cattle which the plundered farmer was compelled to take as compensation for his own good cattle, after often waiting for *months* and even *years*, though the treaty stated that compensation should be made within *one* month. He would request Sir Peregrine Maitland, on his arrival on the frontier, to name a day on which he, (Nel) could drive a lot of cattle over a certain tract of country, and then request Sir Peregrine, or any of his staff who might feel inclined to try the experiment, to trace the spoor; and this would give them some idea of what the calumniated "African Veeboer" had daily to encounter. Mr. Nel said much in the same strain, and exhorted his countrymen to have patience a little longer. All they asked was security, and this, he trusted, the government would now see the necessity of granting.

The Resolution was seconded by Mr. David Roux.

J. M. Bowker, Esq., J.P., an extensive landed proprietor in the immediate neighbourhood, moved the 3d Resolution, as follows:—

"That, according to the 24th Article of the existing Treaties, the Caffer chiefs have bound themselves *to do their utmost to detect and bring the thieves to punishment* - but so far from having acted up to this *promise*, it is notorious that they have thrown every impediment in the way of tracing and recovering stolen property—that they have exercised their authority in screening the thieves—and that the depredations of their people into the colony have been a source of *profit* to the chiefs, who, when any of their men have been shot whilst in their forays in the colony, have exacted and received a fine from the remaining robbers of the party who have returned into Cafferland, as a *compensation* to the chief for the loss of the services of the robber killed. A notable instance of this fact is now in evidence, in which the Caffer chief, Macomo, exacted and received a fine as a compensation for the Caffer shot, from the robbers and murderers who returned into Cafferland from their late foray into the colony, in which the late Mr. De Lange lost his life."

J. M. Bowker, Esq., J. P., in moving the 3d Resolution, said,—Brother frontier farmers—I beg to call your serious attention to the misdirected sympathy of the people of England, for there lies the tap root of all the evil we complain of, and from thence comes all the mis-government of which we have so long and so bitterly complained. I will commence with reading from late and popular publications some of the false, cruel, and unfounded aspersions thrown upon the characters of our frontier farmers,—men who are the very opposite of what they are there so unfeelingly represented to be.

In the eleventh volume of *Chambers' Journal*, No. 571, are the following remarks upon the Dutch boers and their habits:—

"The vee Boers, far removed from the seat of authority and civilization, have always been troublesome subjects, both to the Dutch and English governments. Under pretence of seeking game beyond the limits of the colony and exploring grazing grounds for his cattle in the dry season, the vee boer commits unequalled cruelties on the unoffending Hottentots. He often sets out alone to kill time and break the tenor of a lazy life, and he seldom fails to bring down his object with a single ball whether it be a Hottentot or a wild beast. In their earlier years, before attaining the unwieldy size which generally distinguishes them, they spent much time in the chase of wild animals, but there is a more atrocious species of beast to which they are addicted. Placed many of them at the very edge of the colony, and some even beyond its limits, they too often exercise an authority independent of the Government, and make war upon the neighbouring natives, whom they kill and drive away their cattle. The latter *sometimes* attempt reprisals, and thus from the earliest date of the colony a constant border warfare has been kept up; for the last claim of the Caffers or Hottentots the vee boers are ready to assemble in *commandos* and attack or repulse the natives with every circumstance of ferocious cruelty. In short from the first settlement down to the recent Caffer war, the colony has been kept in continual turmoil by these Dutch graziers. The most recent of their exploits rose to the consequence of a political rebellion—a community of vee boers having attracted the notice of the Cape Government by their lawless depredations upon the surrounding natives, retired to Natal to establish themselves as an independant people)—January 7, 1843.

Chambers' Journal is one of the most popular and best conducted of periodicals; in their address attached to the seventh volume, they speak of the steady advancing sale of the work, and declare, that during the past year (1838) they had printed 3,552,000 sheets! Here then we see a tolerable desiminated confirmation of the old accusation so falsely made, that the boors are "men whose hearts are steeled to pity and their hands imbued in blood." The *Illustrated London News* states too in an early number, that they published then 30,000 copies of their paper, and thus *they* write concerning our frontier boers:—

"The Boers or Dutch farmers, who have of late stirred up the Caffers to insurrection, and driven from the land all who would not join them, are of unamiable character—placed in a country where not only the necessaries but almost every luxury of life might, by industry, be procured. The Dutch boer cares for the enjoyment of none of them—though he has cattle in abundance he makes very little use of milk or butter, he drinks no wine though on a soil most favourable to vine culture, he uses few or no vegetables or roots, his pipe never quits his mouth, except when he takes his glass of brandy, or eats three meals of mutton soaked in the fat of large tailed sheep, the earthen floors swarm with insects, he is almost constantly above the law in remoter parts of the colony, and relying on his gun as the magistrate alike of his house, and his district, he resists often with impunity the payment of his rent, or any other demand which justice or social claims may tend to make upon him—such are the lawless people, &c."—Saturday, Feb. 18, 1843.

Thus they write, and thus they believe concerning us in England, and unfortunately our Government here have hitherto aided in keeping up the delusion, for amongst other facts in proof of this, is the incorrect assertion of Lord Stanley—that only ten murders had been committed within a given period, by Caffers on colonists, in flat contradiction to our over-true complaint, that within that time upwards of eighty murders had been committed—but thanks be to Mr. Chase, that point can no longer be disputed, for he has proved from unquestionable documents, that within that period, (the last ten years,) 2,469 horses, 11,234 head of cattle, 103 murders, and 88 cases of assault with attempt to murder, stand on record against the Caffers; however, from some extraordinary perversity these things never appear in English prints, but, as I have shown, the direct contrary is instilled into the minds of the public by publications of the greatest respectability, with a perseverance worthy of a better cause. To what can this be attributed, and from whence do those writers gather their information? I am satisfied that what they write they firmly believe to be the truth. They have no bias against us whatever, but they cannot help believing what missionary writers and their immediate partizans are constantly driving into their ears. But if the Caffers and Hottentots are all they make them out to be, and the Boers as bad as they are represented, they ought to see at once that they have begun at the wrong end of their work, and that it is the blood-thirsty colonists more than the Caffers who stand in need of missionary assistance. It reflects strongly upon the mission spirit of England, that they should neglect the worse and give all their aid to the better class! But this is a serious grievance, and the root of all evils, that have befallen us, for whilst we live in constant alarm and insecurity, while we are daily plundered of our property, we are actually believed to be the aggressors. It is very possible to drive men to madness and despair, and the fiend himself could not have devised a more certain means than this. Under such circumstances it is in vain to hope for redress. If our authorities would assist in withdrawing the false impression that has gone abroad concerning us it would give a fresh spur to our hopes, but as we are situated our case seems irretrievable.

The *Times* newspaper of 28th July 1843, in an article on the Rebecca riots in Wales, and their causes, thus distinctly speaks with reference to oppressions and grievances which a Government will not redress:—

"We cannot deny that we have much sympathy with men who refuse to remain quiet under such careless or unprincipled mismanagement. It is well to say they should remonstrate, and so they should; and so it is probable they have done. We fully grant that resistance to law is a crime, and it ought to be treated as such. Outrage must be quelled, whenever and however it exists. Yet, forced as we are by a sense of right and the constitution of things to stand by the law, we cannot be blind to the fact, that in this mixed world of ours, unconstitutional intimidation from below is often the only visible means of checking unconstitutional oppression from above."

This is the language of the leading newspaper of England. "It is well to remonstrate, and so they should," and so we have done until hope deferred has made the heart sick, and until black despair has seized many, and unconstitutional intimidation has been resorted to as the only means of checking unconstitutional oppression from our Government. But in our land those who have acted thus first attempted to flee from that Government and its oppression, after all remonstrance had failed, and never would they have even resisted that Government had it not pertinaciously followed them into the wilderness with proclamations and decrees purposely framed for irritation. And is that resistance to be wondered at whilst the same morbid feeling, the same misdirected sympathy for the imagined wrongs of the coloured classes, exist in full blossom in England, and the Government here acts up to the folly of that feeling, turning a deaf ear to the wants and woes of the ever-complaining frontier colonists, whom it is their duty and interest to protect, while those asinine and pernicious treaties are persisted in which drove our beloved fellow-colonists from the farms they were born on—the home of their fathers! Men never leave the land of their birth without heartrending causes, which well deserve the attention of the Government they may have lived under, yet what has been the endeavour of our Government with regard to these men? Why to blurt forth false, infamous, and lying assertions as the reasons why they left their homes, assertions which they knew tallied well with the spurious philanthropy of Exeter Hall. Is it to be wondered at then, that these our brother colonists still resist all attempts to bring them within the pale of such a **maladministered** Government. Let the treaties come to an end—let peace and security be established on our border—let murder, rapine, and spoliation, be followed up and punished with an unswerving hand, and then they would greet our Government with joy; but all its endeavours will be vain as long as they know nothing is done to alleviate the sufferings of their brethren within the colony. Under a continuance of the present system the number of emigreting Boers will increase, and so also will their detestation and abhorrence of the Government which forced them to emigrate. Oh that England would but look at home! nothing can be more baneful either to her or to us, than these ignorant and ruinous good intentions; formerly she was satisfied with relieving the distress at her own door, but it is now the fashion to listen with intense interest to tales of woe and oppression from afar. All ranks delight to have their feelings harrowed up by stories of woe from distant lands; they are implicitly believed; their indignation is thus soon roused, and their purses put in requisition—the flogging of a sulky negro, the wrongs of the Caffer nation, the oppression of the Hottentots, are what they are now-a-days gulled with; these are the things which excite their pity, and call forth their charity; upon these they legislate with a blind, ignorant, and ruinous perseverance; their morbid imaginations cannot conceive that either pity or compassion, benevolence or charity, enter into our composition. These common attributes of *civilised* humanity they will not allow us to possess. In these things they had better let us alone; we have hearts to feel for any misery that may be among us. They had better turn to the poor-house and prison-house of their own land where guilt and poor misfortune pine; let them look to the back streets and alleys of their own unfortunate towns, the coloured classes within and without the colony have nothing to equal that amongst them, there are no poor overlaboured wretches who nightly turn in from their work to their wretched pallet, meagre crust, gaunt and half-famished wives and children, to return in the morn to the monotony of their daily task—the only things that bring change to which are loss of health, the poor-house, and a premature grave. We know nothing of these things. Our newspapers teem not with these sort of paragraphs—

"It is beyond question that the demoralization of ignorance is fearfully overlaying the lower classes with its black and cheerless mantle, which only the light of Christianity can penetrate, or the spirit of education tear away. The instances of hopeless heartless brutality of condition, adduced from the population returns and statistical inquiries with respect to nearly all the populous districts of England, and in crowded towns especially, are litterally terrifying! The infamy of lower life, for example in Manchester, strikes the mind aghast, and it becomes still more dreadful to be confirmed in the conviction that the most wide-spread depravity is chiefly among the young; that childhood without one ray that points to Heaven upon its path, is walking upward into life, as it were bound and handcuffed between ignorance and crime. It surely becomes a national duty to check this growth of vice; and under Providence, and by a wise and active exertion, to sow some seed from which a harvest of intelligence and virtue may spring up in its stead."—*English paper, 4th March*, 1843.

I would put this paragraph into the hands of each missionary in Cafferland, and emphatically say to him—"Go home!" What we have of infamy here is induced by the misdirected legislation of men thousands of miles off, who know nothing of us or ours, and yet pertinaciously meddle—who callously turn from what they do know, to busy themselves about what they cannot know. Can they not allow us some knowledge of our own affairs? and some ability to act upon that knowledge? and turn to their own miseries which so cryingly appeal to them. Chambers in his Journal says the sympathies of the British nation are even yet in strong action respecting the West Indian Negroes. They little reflect that in their own land there is a vastly greater number of unprotected poor men, with as little of real freedom as the slaves of the Caribbean Islands ever possessed, and *who are not by one half* so well supplied with the grosser comforts of life. How ready are we to kindle at the slaveholding Carolinean; we do not remember, for it would be to our disadvantage, that these gentlemen at least take care that their laborers whether in their days of strength or days of weakness, shall want for nothing that nature requires.—(Vol 9, No. 452, p 286.) Sentimental gentlemen and ladies in England, who whine, and fume, and fret at what they are pleased to term our acts of oppression, tyranny, and cruelty, read such passages as these with a callous heart. They look on with firmness at the misery around them, but shudder and compassionate the magnified suffering of coloured people at a distance, gape at and extol the speakers, or buy up with avidity the books that describe them. On this head hear what one of the best writers of the day most sensibly calls to them, and would that they would hear for their own sakes:—

"Oh Anti-Slavery Convention, loud sounding longeared Exeter Hall! but in thee too is a kind of instinct towards justice, and I will complain of nothing—only Black Quashee being once sufficiently attended to, wilt thou not open thy dull sodden eyes to the sixty thousand valets in London itself, who are yearly dismissed to the streets, to be what they can when the season ends. Or to the hungerstricken, pallid, yellow coloured "*free laborers*" in Yorkshire and all other shires; those yellow coloured for the present absorb all my sympathies, if I had twenty millions, with model farms and Niger expeditions, it is to those I would give it. Quashee has already victuals—clothing. Quashee is not dying of despair as the yellow coloured pale man is. Quashee, it must be owned, is hitherto a kind of a blockhead. The Hayti King, educated now for *half a century*, seems to have no sense in him. Why, in one of our weavers, dying of hunger, there is more thought, heart—a greater arithmetical amount of desperation in him—than in the whole gang of Quashees"—*T. Carlyle's Past and Present.*

Let Englishmen read this; let them look at home; let them relieve the wants and miseries of those around them; let them cease to drive their colonies to despair by blundering by attempting to legislate for and in behalf of the Quashees of Southern Africa, or they may eventually elicit that great arithmetical amount of desperation which exists in the colonist as well as in the weaver. Their ignorant benevolence amounts to positive cruelty. If the Caffer had even been honest, these Treaties would have taught him to steal; and they will habitually familiarise us to bloodshed. We are to go armed, our herds must be armed; which might have been obviated by firm and healthy measures, which, although they might have appeared severe at first, would have had more of humanity in them in the end. Have they ever calculated the amount of cruelty they cause by the futile and expensive attempt at suppressing the slave trade. They Know it to be an established fact that smuggling that yields a certain percentage cannot be quelled, for men will risk life as well as property then, and the slave-trade stands at the head of this kind of traffic. To whom does the blame attach that the poor wretches are deposited in clipper built natters, with scarce room to stow away their bodies, and with seldom a sufficiency of food and water? I say the blame attaches to the misdirected philanthrophy of England, which by seizing the half of the Negroes that are shipped, cause a double portion to be carried from their homes, for the slave market is nevertheless fully supplied. If the slaver were let alone, for his own sake he would carry the slaves to market in healthy comfortable vessels, and he could then carry food and water sufficient for them, and only half the number would be torn from their homes. Let England employ the men, the money, and the shipping thus cruelly fooled away, in conducting the "hunger-stricken, pallid, yellow-coloured" men to colonies where they could live and thrive, and she would confer a blessing on them, a blessing on herself, and a blessing on black Quashee, who would be much better without her sympathy, which is a curse rather than a blessing to him. I will go further: let her expend the million per annum of Mission Funds in the same manner, and the spread of genuine Christianity would be a certain and inevitable consequence; and let us have done with the cant and prosecrafts of Missionary influence which has now gulled the world for half a century, with wishes, hopes, and promises, which in South Africa at least, are no farther forward than when they began. There would be some sense in that. Colonize Cafferland, and the whole of the fertile and depopulated tracts between here and Natal; millions of the pale yellow coloured could find food and a home there. I would lay no restrictions on black Quashee. I would allow him full scope for his energies, he would then become a Christian if God so willed it, if it is otherwise it is in vain for man to resist. The day was when our plains were covered with tens of thousands of springbucks; they are gone now, and who regrets it? Their places is occupied with tens of thousands of Merino Sheep, whose fleeces find employment to tens of thousands of industrious men, are they not better than springbucks? Yet I must own that when I see two or three of them on the wide plains, and know they are the last of their race, my heart yearns towards them, and I regret that so much innocent beauty, elegance, and agility must needs be swept from the earth. My feelings towards the Caffer are not of that stamp; I know he has disregarded the zealous Missionary for years; I know he has once overrun and destroyed these districts, and I fear him, knowing him to be ready and willing to do it again; I know him to be the great bar to all improvement amongst us; I know that rapine and murder are in his thoughts, and I see them in his looks, and hate him accordingly. If I am wrong, then it proves England has begun at the wrong end of her work, for I ought to have been taught better before she began to teach the Caffer, for there is more "thought, heart," yes, "desperation" in me than in the whole gang of Quashees; and I begin to think that he too, as well as the springbuck must give place; and why not? Is it just that a few thousands of ruthless worthless savages are to sit like a nightmare upon a land that would support millions of civilized men happily? Nay, Heaven forbids it; and those dreamers who have been legislating for the protection of the aborigines, have unwittingly been aiding in their downfall.

Mr. C. Bezuidenhout seconded this resolution, and spoke in the same strain of the robberies of the Caffers, and the losses he had sustained by them,—adding that he had re-captured 245 stolen cattle and horses from Caffer thieves.

Mr. P. de Lange, (son of the Chairman and

brother to the murdered de Lange,) moved the 4th Resolution, to the following effect:—

"That, whilst the colonists have been forced strictly to act up to the Treaties, and their stolen property, though known to be in Caffer-land, has been placed in the "*irreclaimable*" list, in consequence of the spoor having been obliterated by rain, or their not having been able to follow out some impracticable clause of the Treaty—still the Treaties have seldom or never been enforced against the Caffers."

Mr. de Lange addressed the meeting with much warmth of feeling. He stated that as long back as his recollection could carry him, the constant cry of the government had been Peace, Peace. He and his fellow-countrymen had, however, always lived in a state of perpetual warfare in consequence of the depredations of the Caffers, who had become so audacious as to overrun the country in armed bands, by one of which his beloved elder brother, so deeply regretted, had lately lost his life. The government, he maintained, was the cause of this murder. They had suffered the Caffers to go on until there was no longer any security for life. He had waited patiently for an alteration; he had always been a loyal and dutiful subject, and he had come that day to assist in representing to the government the intolerable wrongs under which they were suffering. He trusted this appeal would not be made in vain,—and that the government would take speedy measures to effect an alteration in those treaties under which they had suffered so much, by causing the thieves to be apprehended and punished,—which would have the effect of deterring others, and giving security to the farmer. Mr. de Lange described the difficulty of tracing the spoor to the boundary, &c., and concluded by stating, in a manner which evinced his determination, and awakened the sympathies of his hearers, that he did not intend to hold out threats to the government, nor was he in a situation to do so; but this he would say, and he hoped it would come to the ears of the Governor, that he was one of those who had allowed himself to be talked over not to quit the colony, nor would he do so, could he but see a better state of affairs on the frontier. He should wait to see the result of that meeting; but if nothing was done, he, for one, would at once leave the country, and not one De Lange, he knew, would remain, if he went. His countrymen might do as they liked,—as for him, he cared not about the consequences,—his brother had been murdered, and he was ready to sacrifice his own life.

Mr. C. Botha seconded the resolution.

Mr. G. Mynhardt moved the 5th Resolution, as follows:—

"That, this meeting views with indignation and alarm the conduct of merchants and others who have been in the habit for some years past, of importing guns into the colony, intended expressly for the use of the Caffers, and which have thus got into the hands of unprincipled wretches, who, regardless of the lives of their fellow-colonists, have been the means of arming a formidable enemy at our very doors, and through whose instrumentality many valuable lives have been sacrificed. As a case in point they need only refer to the murder of Mr. De Lange, whose life would not have been sacrificed had the Caffers been only armed with assegais."

Mr. Mynhart wished to draw the attention of the government to this most important matter. He knew what it was to trace spoor, and to be fired at from behind a bush. He had been fired upon, on one occasion, by six Caffers, and narrowly escaped with his life, one ball striking the ground a few feet in front of him. He had a fine double-barrelled gun then in his possession which he had got from a Caffer, and which any one could see by applying to him. Had the Caffers not been supplied with guns, their respected countryman, De Lange, would, in all probability, have still been alive.

Mr. Stephanus Nel seconded the Resolution.

Mr. Rynier Els moved the 6th Resolution, as follows:—

"That, the following Petition to His Excellency the Governor, Sir Peregrine Maitland, and the Legislative Council of the Colony, be adopted; and that Mr. J D. Nel be requested to forward the same to the Honorable Michiel van Breda, Esq., with a request to present it to the Legislative Council at its first sitting, and to support the prayer thereof."

Mr. Els said that when he heard Mr. Bowker read the extracts from the English papers, describing their characters, he became indignant. But upon considering the matter, he conjured his fellow-countrymen not to indulge in recrimination or angry feelings. Their cause was a just one, and there was one mightier than they, before whom all hearts would one day be laid open. Their calumniator would meet his reward in due season. But if such an individual were in the colony, he challenged him to come forward if he dared, and prove the assertions that had been made respecting them.

Mr. J. J. Mynhardt seconded the resolution.

The Petition was read, clause by clause, and together with the resolutions, was carried unanimously.

We understand the petition has already received upwards of one hundred signatures of farmers, mostly Dutch, and it will be forwarded to Cape Town by to morrows post.—*C. F. Times, August* 15.

Original Correspondence.

TO THE EDITOR OF "DE ZUID-AFRIKAAN."

ELECTION OF COMMISSIONERS FOR THE BOARD OF PUBLIC ROADS.

Stellenbosch Division, August 23, 1844.

SIR,—In the *Government Gazette* of the 9th instant, I have observed a requisition of our Civil Commissioner, calling upon the owners of Landed Property in this Division, to meet in the *Court Room at Stellenbosch*, on the 20th September next, for the purpose of electing Commissioners to form the said Board. On reference to the 29th Section of Ordinance No. 8, 1843, I perceive that the "Meeting," is to be held at *some convenient place*.

Now, Sir, taking a view of the number of Fieldcornetcies into which the Division of the Stellenbosch is divided, and the number of Landed Proprietors in each respectively (which the Civil Commissioner can easily discover from the returns in his hands,) I beg to be informed by any of your able Correspondents, whether the Civil Commissioner could not have selected *a much more convenient place*, for the purpose, and whether in fact the *Court Room at Stellenbosch*, may not be considered, as the most *inconvenient* for the *majority* of the electors to attend.

Yours, &c.

JUSTITIA.

Discant, qui frustra docent!

BRADEWARD.

My letter of the 26th ult. concludes with a couple of sentences, which, for the interest of those concerned who feign not to understand it, require elucidation.

"Any one whose head and heart are in the right place."—A Dutch phrase, meaning: a sensible, honest man. Did the *Anonumoi* not know it? If not, then the money of the country is lost, which Mr. M.....d earned from them. How can they give instruction in Dutch as well as English, if such and similar particulars puzzle them?

"Anonymous folks and liars," &c. HEN DIA DUOIN, for *anonymous liars*; but it may be taken according to the letter, if so it be desired—Now observe here a circumscription, which places the true meaning in a still clearer light. "People who have lost their names and lie, whilst they, availing themselves of false names or initials, cast the appearance of calumny from themselves upon others, I refer—preparatorily—before I declare to them my opinion on the subject of education—to the Devil, who is the father and owner of the lie (Gospel of St. John, ch. viii, v. 44); and who keeps in pawn their own names, so long as they desire to avail themselves of his lies—to which also fictitious names belong: as he is also represented in the Holy Scriptures as the master of the entire man so long as he commits sin—the works of Satan. *Referring* is not *sending*, but (in the first sense) pointing to or on another. I refer them, not that they should surrender themselves to him, but that they should free themselves from him.

Lechou beschaloom!

V. D. LINGEN.

GOVERNMENT SCHOOL AT THE PAARL.

Paarl, Aug. 8, 1844.

SIR,—In the *Cape Town Mail* of the 20th July last, I read a few days ago an article signed X Y Z, in which the writer falsely accuses the Minister of this congregation of not being a friend to education, and that the decrease of the Government school at this place is owing to it, &c. Now, in order to convince X Y Z, and to show the chief causes why the Government school among us has failed, I will state the following facts. Some months ago the Government school here was opened without the usual ceremonies by Mr. Bremner, and to the general surprize 113 children were entered on the list. This certainly tended much to the credit of the inhabitants of the Paarl, who thereby evinced ample proof of their interest in the education of the youth. And here we cannot refrain from alluding to the reverend and zealous Minister, Mr. Albertyn, who, on the Sunday previous to the opening of the school, exhorted his hearers from the pulpit to send their children to the Government school, on the grounds that the teacher had sent a Prospectus to his reverence, in which it was stated that he (the teacher) would exclusively devote one day in the week (Monday) to religious instruction. What fine sounds!! This, Sir, induced many parents to send their children thither. But, alas! How is that performed and in what does this religious instruction consist? They were soon convinced that it was more adapted to disgust the youthful mind against the true and inward religion than to make them acquainted with the ways of the Lord. From hence that we have been assured that the teacher does not even allow any catechism or other book of religious instruction to be taught in his school; and that he has even gone so far as to forbid the children, under pain of all sorts of punishment, to attend, according to the commands of their parents, the weekly Catechisation at their Clergyman's. He partly put his threats of punishment into execution, and we then heard that several parents (and justly so) took their children from school; others withdrew their children, on account of a want of discipline in the school, the children going to school cleanly dressed, and returning in a dirty and filthy state. While some children learn, others are allowed to play in front of the school, in witness whereof I refer to the several letters of the parents to the Superintendent-General of Education, stating the reasons why they withdrew their children from the school. Besides, the teacher sees no difficulty as often as it pleases him (without leave) to attend a hunt or other frolic, and give the children a vacancy for 8 or 14 days, and such like irregularities. No wonder, therefore, that of 113 children, scarcely 20 are now to be found in the school, whilst the private schools are crowded by 70 à 80 children. Tell me, Mr. Editor, what do you advise us to do in this difficult instance?

The minds of the people are greatly exasperated on account of these grievances; and tell me, Sir, what must become of the rising generation, if they are instructed in the higher branches, such as natural philosophy, and ethics, in as far as they are only taught to impress children with the peculiar and efficacious power of the sole, without coupling the same with the true and pure doctrine of our blessed religion? If, taking this altogether, we could look through a telescope into futurity; if we were allowed to see into the consequences of such education, we might be removed in spirit to such times, when the misdeeds of a Robespierre and Cromwell would be a mere farce.

Enough for the present,—but more anon.

ALPHA.

FOR PORT NATAL.

THE fast sailing, regular Trader "ROSEBUD," J. MURISON, Commander, is now receiving Cargo for the above Port, and will have immediate dispatch. For Freight or Passage, apply to

HAMILTON ROSS & Co.

To Town and Country Dealers.

THOMSON, WATSON & Co.

OFFER, at their Stores in the Heerengracht, an extensively assorted Stock of

BRITISH & FRENCH MANUFACTURES,

Upon reasonable terms.

13, Heerengracht.

TO WOOL GROWERS.

THE Undersigned are prepared to make advances on wool to be shipped to their London house, on most favorable terms.

VENNING, BUSK & Co.

HOUSE SALE.

ON THURSDAY MORNING,

WILL be sold at Messrs. BLORE & BARTMAN's Sale Rooms, a large assortment of FINE AND FANCY GOODS, without the least Reserve.

Aug. 27, 1844.

ON MONDAY, September 9th, immediately after the Sale of Lot 3 of Mr. KLINCK's Property, will be sold a LARGE GARDEN in the rear, and adjoining the above Lot.

Conditions to be known at the Auctioneers

DENEYS BROTHERS & Co.,
Heerengracht.

COMMISSARIAT.

SUPPLY OF FRESH MEAT FOR THE USE OF HER MAJESTY'S TROOPS.

NO satisfactory offer having been received, for the above supply, in answer to an Advertisement from this office, dated 1st instant, parties interested are referred thereto and further Tenders are invited to be sent in on or before 12 o'Clock on Wednesday, the 28th instant.

Tenders will be received for the above supply for one or two years.

CHARLES PALMER, Dep. Com. Gen.

Commissariat Office, Cape Town,
Aug. 16, 1844.

EMIGRATION.

THE Undersigned respectfully intimates that he is prepared to facilitate the wishes of the Landed Proprietors, Families, and Residents availing themselves of the Bounty offered by Government for the Introduction of Farm Laborers, Mechanics, and Domestic Servants.

Forms of Application for Bounty, with the necessary information supplied, without any extra charge.

W. NAFRUSHARD.

Western Districts' Emigration Office,
22, Longmarket-street, Cape Town.

NOTICE.

THE Undersigned Proprietor of the Farm *Goerisoe*, District Swellendam, and of the Farms *Klein Valley, Hottentots Valley*, and *Leuwen Fountain*, District Stellenbosch, hereby gives notice that he has given possitive orders to prosecute without distinction all parties found shooting or killing Game, and also to impound all strange Cattle found within the boundaries of the above Farms.

R. A. ZEEDERBERG, Jun.

Cape Town, August 26, 1844.

PRIVATE WATERLEADINGS.

Extract from the Municipal Regulations as published in the Government Gazette of the 30th *December* 1842:—

"If the amount of rate (for Private Waterleadings) be not duly paid to the Treasurer in the month of February, or so soon after as may be required, the Commissioners for the Cape Town Municipality shall be, *and they are hereby, authorized and empowered to stop, or wholly to cut off such Private Waterleading*, as they may deem necessary."

In terms of the above Regulation, the Commissioners of the Municipality hereby require all persons having such Private Waterleadings, to pay the rates for the same on or before the 31st INSTANT, as the aforesaid Municipal Regulation will otherwise be carried into effect.

By Order of the Commissioners,

P. J. DENYSSEN, Secretary.

Town House, Cape Town, Aug. 8, 1844.

FOR SALE,

AT the Undersigned's, at moderate prices, Corn, Barley, Oats, Chaff, and Bran. Those purchasing for five Pounds, will have a Credit of Three Months.

F. P. HAUBTFLEISCH, Jun.

Stellenbosch, Dorp-street.

FRENCH
CONFECTIONARY.

THE Parisian Confectioner by offering his thanks for the numerous praises which he daily receives from the Public, feels it his duty to state, that through the novelty and delicacy of his productions, he will more and more compete for the public favour, so as to deserve their approbation, and that anxiety evinced to encourage this quite new Establishment. At his Shop the most exquisite taste can be satisfied, and every sort of Sugarware and Pastry necessary for a well dressed table will be found there. The Public has already been able to judge that his prices are so moderate as to be attainable by all classes. He is now prepared to give more extension to his business, so as not only to satisfy the daily consumption, but also all orders in town, country, or for exportation.

In a short time lists will be published of the productions of his establishment where the great variety of all sorts of Confection will astonish.

J. SOUTRY.

Cape Town, Hout street, No. 5,
August 22, 1844.

CAPE WINE AND SPIRIT
PRIZE CUPS.

CAPE OF GOOD HOPE
AGRICULTURAL SOCIETY.

NOTICE is hereby given, that a General Meeting of the Members of the "Cape of Good Hope Agricultural Society," will be holden in the Commercial Exchange, Cape Town, on Saturday next, the 7th of September, at 12 o'Clock noon, for the purpose of awarding the "Cape Wine Cup" and "Spirit Cup," to be competed for under the terms of the following Prospectus:—

PROSPECTUS

Upon which the Cape of Good Hope Agricultural Society will award a Silver Cup, called

"THE CAPE WINE CUP,"

Value £25, for the best sample of Wine of the last Vintage the produce of this Colony:—

I. The Wine to be made of the common Green Grape ("Groendruif"), the produce of the Competitor.

II. Each sample to contain at least of from six bottles to one half-aum, accompanied by a Certificate of two respectable neighbours, that a no less quantity than ten leaguers of the same quality of Wine is in the possession of the Competitor, which quantity of ten leaguers the successful Competitor shall be obliged to put up for sale at the meeting.

III. The samples are also to be accompanied by a letter signed by the Competitor, and containing the following statement:—

1. That the Wine is the produce of his own Farm.
2. That he has in his possession ten leaguers of the same quality as the sample.
3. Whether his Vineyard is facing the rising or setting sun.
4. The nature of the soil upon which the Vineyard is planted;—whether hill, or valley, or sloping.
5. The distance at which the Vines are planted.
6. The age of the Vines.
7. Whether the Vines have been irrigated.
8. When last manured, and how.
9. Whether the Vineyard has been digged or shoveled, or both.
10. Whether the leaves of the Vines have been removed before cutting the Grapes.
11. At what hour of the day the Grapes have been plucked, and what was the state of weather.
12. The degree of ripeness of the Grapes when plucked.
13. The proportion of the red and white Grapes used.
14. Whether the husks and stalks have been fermented with the juice.
15. The length of time allowed to ferment in the fermenting tub.
16. Whether the fermenting tub was covered during fermentation or open.
17. Whether boiled must had been added. If so, in what proportion and in what stage of the process.
18. How often racked from its lees.
19. What quantity of Spirit made from the juice of the Grape has been added to it.
20. What fur her information they have to give.

IV. Each sample shall have a mark or motto on the bottles or cask, corresponding with a similar mark or motto on the cover of the accompanying letter, and be forwarded and delivered at the Commercial Hall, addressed to the Secretary, on or before Wednesday, the 4th September, after that date none will be received.

V. The judges to dscide which is the best sample shall be appointed by the Society, and according to their award the Cup shall be handed over to the successful Competitor by the Society, at the General Meeting to be held on Saturday, the 7th September.

VI. The successful Competitor shall be obliged to deliver to the Secretary of the Society, on the first Thursday of September of every year the Cup awarded to him the preceding year, for the purpose of being handed over to the successful Competitor, but he shall become the absolute proprietor of the Cup, after having obtained it for 3 successive years.

VII. After the Cup shall have been awarded, the Society shall have the right to open all the letters of the Competitors for general information.

PROSPECTUS

UPON which the Cape of Good Hope Agricultural Society will award a Silver Cup, called

"THE CAPE SPIRIT CUP,"

Value £25, for the best sample of Spirit, the produce of this Colony:—

I. The Spirit to be made in a common Still, either from the juice of the Grape, or from the husks and stalks, the produce of the Competitor.

II. Each sample to contain at least from 6 bottles to one half aum, accompanied by a Certificate of two respectable neighbours, that a no less quantity than two leaguers of the same quality of Spirit, is in the possession of the Competitor.

III. The samples are also to be accompanied by a letter, signed by the Competitor, and containing a statement, whether such Spirit has been distilled from the juice of the Grape only, or from the husks and stalks only, or from both together, and what quantity of each, and also a description of the manner in which it has been distilled.

IV, V, VI, VII, as in the above Prospectus of the Wine Cup.

By Order of the Committee,

P. VAN BREDA, As., Hon. Sec.

Committee Rooms, July 12, 1844.

REDUCED PRICES.

TO RETAIL

AND

COUNTRY DEALERS,

THE CHEAPEST AND BEST SNUFFS IN TOWN

H. DRURY,

No. 26, *BOERENPLEIN,*

THE great demand and high testimony of his Snuffs are now so fully proved that with the greatest confidence, he offers to the Public, at the following low Prices:—

Best plain, 2 shillings,	Mouth Snuff, 2 shillings,
Lemon Snuff, 4 shill.	Bergamot, 4 shillings,
Princes Mixture, 5 shill.	Rose Snuff, 5 shillings,

Sinken Snuff, £2 10 per lb.

SAMPLES WILL BE SENT TO ANY PART OF THE COLONY.

The Plain Snuff is warranted to keep for 20 years, and to improve by age, also to be had all kinds of European Snuffs, Segars and Tobacco, at the most Reasonable Terms.

☞ *All Orders will be promptly attended to.*

South African Association for the Administration and Settlement of Estates.

THE Directors of the above Association, in their capacity as the Executors Testamentary of the late CHARLES ARNOLDUS EYSSENUS BROEKE, Esq., otherwise called CAREL ARNOLDUS BROEKE, and the Curators Bonis of the Estate of JOHANNA ELIZABETH SCHOLTZ, his predeceased Wife, will sell by public auction to the highest Bidder on THURSDAY, the 29th instant, at the Place *Welmuster*, situate at Rondebosch, the late Residence of the deceased, the whole of the valuable Household Furniture belonging to their Joint Estate, consisting of a variety of fine Mahogany and Stinkwood Tables, Chairs, Couches, with Horsehair Sittings, Side Boards, Wardrobes, Washhand-stands, Bedsteads with Curtains and the Bedding belonging thereto, splendid Looking Glasses, Carpets, Ottoman, Window Curtains, Plate, Plated, China, Glass and Steelware, according to the latest fashion, a House Clock and Barometer by the best makers, sundry Copper and Iron Pots, Pans, and other Kitchen Utensils, and Household Articles of the best description but too numerous to mention. Also, Dairy and Garden Implements, a well built Phaeton, (by RICHARDSON,) with Harness complete, a Scotch Cart and Harness, a good serviceable Buggy Horse, four Cows of superior breed, sundry Lumber, &c. &c. &c.

And on SATURDAY, the 31st Instant, on the Stoep of the Commercial Exchange, at 12 o'Clock at Noon, Ten (10) Shares in the South African Bank, and Three (3) Shares in the Protecteur Fire and Life Assurance Company.

The Sale at *Welmuster* will commence precisely at 10 o'Clock A.M.

J. DE WET, Sec.
H. TENNANT, } Curators
GEO. HOME, } Bonis.

Cape Town, Church-square, No. 5,
August 8, 1844.

MERINO EWES AND RAMS.

FOR PRIVATE SALE

200 *Ewes with Lambs,*
100 *Ewes of* 1 *year old, and*
25 *Rams of do.*

THE same have all been bred from imported Ewes, and yearly improved by imported Saxony Rams, the abovementioned Ewes, may be selected from a flock of 600.

W. J. LOUW.

Great Drakensteen, Aug. 22, 1844.

PUBLIC SALE.

MRS. the Widow WILLEM RUDOLF BASSON, Jn., will cause to be publicly sold on TUESDAY, the 3d September next, on the Spot, all the moveable and immoveable Effects belonging to the joint Estate of herself and deceased Husband, consisting in:—

Certain piece of Perpetual Quitrent Land, situate at Great Berg River, in Zwartland, District of Stellenbosch, measuring 998 morgen and 120 square roods, and being the former Loan Place called "Vogelstruis Drift," now sown with 13 muids of Grain, promising an abundant harvest.

Further, 9 Horses, 19 draught Oxen, 8 head of breeding Cattle, Sheep and Goats, some Pigs, 2 Wagons, 1 Cart, a new unshod Horse Wagon, Ploughs, Harness, Yokes with appurtenances, all sorts of Smiths' and Carpenters' Tools, too numerous to be described, a good Hand Mill, all sorts of Furniture, and what further may be offered on the day of Sale.

For further particulars respecting the Landed Property, apply to the Widow on the Spot.

J. W. MOORREES, Vendue Adm.

Malmesbury, August 7, 1844.

Master's Office, Cape Town, 21st Aug., 1844.

EDICT.—The Next of Kin and Creditors of *Jacomina Margaretha Johanna Barkhuyzen*, deceased wife of *Ryniet Gerhardus van Rooyen*, of the George District, deceased, are required to take Notice, that a Meeting of the Next of Kin and Creditors of the deceased, and surviving husband, and all others whom these presents may concern, will be held before the Resident Magistrate, at his Office, George, on Wednesday, the 2d October next, at 10 o'Clock in the Forenoon precisely, and all such Persons as aforesaid, are hereby required to attend at the time and place aforesaid, then and there to see some Person or Persons selected by such Magistrate, for approval by the Master of the Supreme Court, as fit and proper to be by the said Master appointed Executor or Executors Dative to the Estate of such deceased Person as aforesaid, and Tutor Dative of the Minor Heirs of the deceased.

CLERKE BURTON, Master of the Supreme Court.

DIED, on the 22d instant, after an illness of only 8 days, my youngest daughter HELENA JOHANNA, at the age of 12 years, 1 month and 16 days, of which painful loss notice is hereby given to Relatives and Friends.

The Widow J. F. PENTZ,
born RUSSOUW.

Cape Town, August 23, 1844.

NOTICE is hereby given to Relatives and Friends, that it pleased the Almighty to take unto Him, on the 13th instant, my beloved Husband JOHAN DANIEL EELDERS, at the age of 76 years, 11 months and 12 days.

Widow M. J. EELDERS,
born VAN SCHALKWYK.

Bergriver, Caledonia, Aug. 13, 1844.

MARRIAGES,

In St. George's Church, on Monday, the 19th August, by the Rev. GEORGE HOUGH, M.A., *Senior Colonial Chaplain.*

John Iceton, to Christiana Dorothea Brerson.

In the Roman Catholic Church.

Aug. 19. Mr. Patrick Buckley, to Mrs. Amelia Reddington

At Rondebosch Church, on Sunday, the 18th August, by the Rev. J. FEY.

John Dool Abdol, to Mary Anne Sophia Davis.
John William Waggoner, to Jacoba Henrietta Clayton.

CHRISTENINGS,

In St. George's Church, on Monday, the 19th August, by the Rev. GEORGE HOUGH, M.A., *Senior Colonial Chaplain.*

A son of Mr. Peter Tonkin, baptized William Thomas.
A daughter of Mr. Charles Banks, baptized Sophia Elizabeth
A daughter of Mr. John David Enright, baptized Eliza Margaret Sarah.

In the Dutch Reformed Church, on Sunday, 25th Aug., by the Rev. A. FAURE, B.D, *Senior Minister.*

A daughter of Johannes N. Russouw, Esq, baptized Leonora Loret.

In the Roman Catholic Church.

Aug. 17. A son of Captain Henry Edward Henderson, baptized Billingsley William.

18. A son of Mr. Michael Griffin, baptized Patrick Michael.

In the Episcopal Church, Robben Island, on Thursday, the 15th August, by the Rev. J. FEY.

A daughter of Capt. Richard Wolfe, baptized Mary.
A daughter of Capt. T. P. Touzel, baptized Anna Mary Helizine.

At Rondebosch Church, on Sunday, 18th Aug., by the Rev. J. FEY.

Two sons of John Dool Abdol, baptized John William Jacobus, and John Robert.

DEATH.

At the Pauper Asylum.

Aug. 18. James Dale, aged 69 years.

SHIPPING INTELLIGENCE.

ARRIVED IN TABLE BAY.

Aug. 24. *Gloriana*, British ship, 1050 tons, S. Webb, from Portsmouth July 5, to this port and Calcutta. Cargo sundries. Passengers: for the CAPE, Mrs. Gray; Lieut. Gray, 7th Dragoon Guards; Mr. Dumbleton; and 1 servant. For CALCUTTA, Mesdms. Rainsford, and Harvey; Miss Davis; Capt. Harvey, H.M. 9th Regt., Dr. Rainsford, and 3 Sulbaltern; 3 servants, 143 Rank and File H.M. 9th Regt., 5 women and 5 children. Brings a few letters. 2 men died at sea.

Dickson, Barnie & Co., Agents.

24. *Rosebud*, British schooner, 83 tons, J. Murison, from Port Natal Aug. 13, to this port. Cargo sundries. Passengers, Mrs. Murison; and Mr. Cozen. Brings a mail.

H. Ross & Co., Agents.

24. *Chanticleer*, Colonial schooner, 84 tons, T. Challis, from Algoa Bay Aug. 20, to this port. Cargo salt. Passengers, Mr. Shipheardson; and 1 servant.

H. E. Rutherfoord & Brother, Agents.

24. *John Williams*, British bark, 300 tons, R. C. Morgan, from London June 6, and the Downs June 17, to this port and Van Diemen's Land. Cargo sundries. Passengers: for the CAPE, Mrs. Brown and 2 children; Rev. Phillips; Messrs. O'Brien, and Brown; and 1 servant. For VAN DIEMEN'S LAND, Mesdms. Pike, Gibson, Gill, Powell, and Sutherland; Misses Buff, and Cridley; Messrs. Gill, Stevens, Powell, Heath, and Sutherland; 2 Natives of Society Islands and 1 child. Brings a mail.

H. E. Rutherfoord & Brother, Agents.

26. *British Settler*, Colonial schooner, 70 tons, W. A. Train, from the Kowie River Aug. 16, to this port. Cargo colonial produce.

H. E. Rutherfoord & Brother, Agents.

SAILED OUT OF TABLE BAY.

Aug. 22. *Saldanha Bay Packet*, Colonial schooner, J. Davis, to Saldanha Bay.
23. *Galatea*, British brig, T. Owen, to St. Helena and London.
25. *Ann*, Colonial schooner, J. Caithness, to Algoa Bay.
25. *Ocean*, British brig, G. Gordon, to Ichaboe.
25. *Peru*, British brig, D. Campbell, to Ichaboe.

VESSELS IN TABLE BAY,

With their Commanders, Destinations, and Agents.

SHIP.

Glentanar, S. Webb.—Calcutta.—Dickson & Co.

BARK.

John Williams, R. C. Morgan.—V. D. Land.—Rutherfoord & Co.

BRIGS.

Agile, J. Small.—London.—Phillips & Co.
Benny Robertson, G. Christie.—Mauritius.—Ross & Co.
Harmony, H. Douglas.—Uncertain.—Ross & Co.
Sarah Charlotte, J. Dunnett.—London.—J. B. Ebden.

SCHOONERS.

British Settler, W. A. Train.—Kowie.—Rutherfoord & Co.
Chanticleer, T. Challis.—Algoa Bay.—Rutherfoord & Co.
Jane Cumming, J. Beel.—Uncertain.—Thomson & Co.
Rosebud, J. Murison.—Port Natal.—Ross & Co.

STEAMER.

Phœnix, E. Harrington.—Algoa Bay.—Steam Company.

ARRIVED IN SIMON'S BAY.

Aug. 23. H.M. Line of Battle ship *Cornwallis*, 72 guns, Capt. Richardson, C.B., from Trincomalee July 10, to England. Bearing the Flag of Vice-Admiral Sir W. Parker, G.C.B.—Passengers, Mr. and Mrs. Freeman and 2 children. Brings a mail.

VESSELS IN SIMON'S BAY,

With their Commanders, Destinations, and Agents.

H.M. Line of Battle ship *Cornwallis*, Capt. Richardson, C.B. —England.
H.M. Frigate *Winchester*, Capt. C. Eden.—(Flag Ship.)
H.M. Frigate *Isis*, Capt. Sir J. Marshall, Kt.—Ichaboe.
H.M. Ship *Conway*, Commander W. Kelly.—Mauritius.
H.M. Steamer *Thunderbolt*, Commander G. Broke.—
H.M. Mooring Vessel *Badger*.

SHIP.

Stag, W. O. Young.—Bombay.—Borradailes & Co.

BARK.

Aberfoyle, D. Alpin.—Uncertain.—Venning & Co.

BRIG.

Alexander, W. Deans.—Ichaboe.—Thomson & Co.

AMERICAN—SHIP.

New Jersey, M. Whitney.—Boston.—I. Chase.

BRIG.

Susan Mary, J. B. Conner.—Rio de Janeiro.—I. Chase.

PORTUGUESE—BARK.

Bella Angela, Mr. Pike R.N., in charge.—Table Bay.—Detained by H.M.S. *Dolphin*.

BRAZILIAN—BRIG.

Imperador Don Pedro, Mr. R. Aldwets, in charge.—Detained by H.M.S. *Bittern*.

SAILED OUT OF ALGOA BAY.

Aug. 20. *Chanticleer*, Colonial schooner, T. Challis, to Table Bay.

VESSELS IN ALGOA BAY,

With their Commanders, Destinations, and Agents.

SHIP.

Repulse, T. Marquise.—Simon's Bay.—Smith & Co.

BRIG.

Mary Ann, J. Guy.—Uncertain.—Maynards & Co.

SCHOONER.

Trekboer, T. Cobera—Uncertain.—J. O. Smith.

BRAZILIAN—BARK.

Isabel, Lt. Alexander, in charge.—Simon's Bay.—Detained by H.M.S. *Cleopatra*.

MARKT PRYZEN

Tot den 26 *Augustus*, 1844.

Aloes per pond	Aloes per pound ..	0	— 6 St
Amandelen, per 1,000..	Almonds, per 1,000	1	— 1½ Rd
Appelen, per lb.	Apples, per lb	0	— 13 St.
Abrikosen, per ditto ..	Apricots, ditto	14	— 15
Aardappelen, per mud.	Potatoes, per muid	5½	— 10Rd.
Aaya, per legger.....	Vinegar, per leag.,	40	— 48
Bonnen per mud.....	Beans, per muid...	14	— 20
Balkon, per stuk	Beams, each.	0	— 0
Boter, pr. lb..... ...	Butter, per lb.	20	— 46 St.
Brandewyn, per legger.	Brandy, p leag	140	— 155½ Rd.
Bokkevellen	Buck Skins	½	— 1½
Drooge Ossenhuiden. ..	Dry Ox Hides ...	3	— 7½
Eendes en Makouwen ..	Ducks & Muse. do...	1½	— 1½
Erwten, per mud . . .	Peas, per muid ..	11	— 15½
Gerst, ditto	Barley, per muid..	4½	— 7½
Ganzen, per stuk... .	Geese, each.....	1½	— 1½
Haver, per mud	Oats, per muid....	5½	— 5½
Hooi, per 100 ponden ..	Hay, per 100 lbs...	3½	— 4
Hoenders per stuk . ..	Hens, each.. ...	½	— ½
Houtskolen, per zak ..	Charcoal, p sack	½	— ½
Honing, pr. lb.....	Honey, per lb	0	— 14 St.
Kaazen, Kaap, per lb...	Cheese, Cape, p. lb..	0	— 12
Kalkoenen elk ...	Turkeys, each.....	2½	— 3½ Rd.
Kaf, per 16 zakken ..	Chaff, 16 sacks	4½	— 6½ Rd.
Kalk, schulpe, pr ½ aam	Lime, Shell, p ½-aam	0	— 0
——Steen	—— Stone ditto..	0	— 0
Koorn, ——10 Mud.	Wheat 10 muids	110	— 140½
Linzen, per mud.. ...	Lentil per muid ..	0	— 21½ Rd.
Melies, per mud	Maize per muid.	5½	— 6½
Meel, fyn, per 100 lb..	Flour, fine, p.. 100lb	0	— 8
Okkernoten per 100	Walnuts, per 100.	8	— 12 St.
Oliphantstanden pr. pond	Elephants' Teeth, lb	0	— 113 St.
Peren, per pond	Pears, per lb. . ..	2	— 3 St.
Persiken, ditto.....	Peaches, ditto	3½	— 4½
Planken, per voet . .	Planks per foot ...	0	— 0
Rogge, per mud.....	Rye, per muid	7½	— 7½ Rds
Rozynen, per pond...	Raisins, per lb.....	3	— 3½ St.
Tabak, per pond....	Tobacco, per lb. ..	0	— 6½ St
Stroo, per 16 zak. ...	Straw, p. 16 sacks..	0	— 35 Rds
Tyger, Leeuwen & Struis Vellen, per stuk	Lion, Tiger, & Ostrich Skins	0	— 2
Uyen per mud	Onions per muid ..	5½	— 10
Varkens, gemeste .. .	Pigs, fattened, ea...	0	— 30
—— ongemeste	—— unfattened ..	7½	— 10
—— spees	—— sucking	2½	— 3½
Vederen, Straus, pr. stk.	Feathers, Ost. ea...	½	— 1½ Rd
—— Bedde per lb.	—— Bed per lb. ..	1½	— 1½ Rds.
Vet, of talk, per pond.	Suet or Tallow, p. lb	0	— 12 St
Vygen per pond.	Figs, per lb.	8	— 13½
Wyn, ordinaire, per leg. ger	Wines, ordinary p. leg	50	— 53½ Rds.
Pontak	Pontac...	0	— 0
Wol, Schape per lb...	Com. Wool, per lb.	0	— 6 St.
Wol, fyne, p. lb.....	Wool fine, per lb.	0	— 24
Zoetelimoenen per 100	Oranges, per 100 ..	2	— 3½ Rds.
Zout per mud	Salt, per muid .. .	2½	— 3½
Zuurlimoensap pr. ½aam	Lemon Juice, ½aam	0	— 8½
Zoolleder per ½ huid ..	Sole Leather, ½-hide	0	— 3½
Zeep, per pond	Soap, per lb. ...	16	— 17½ St

CAPE TOWN:—Edited by C. J. Brand, and Printed and Published by the Proprietor, J. J. H. Smuts, 92, Wale-street.